

دلنڊو ڪيسو ٽولگه:

درحمت ڀاڳي

Ketabton.com

ليکوال: رحمت الله رحمت

درحمت دالی

ولنبرؤ کبیرؤ لله

لیکوال :
رحمت اللہ رحمت

د کتاب ټول حقوق د ليکوال سره خوندي دي .

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم:

د رحمت ډالي (د لنډو کيسو ټولگه)

ليکوال:

رحمت الله، رحمت

د چاپ کال:

۱۳۸۳ هـ ش / ۲۰۰۴ م د چاپ شمير ۵۰۰

د ليکوال تليفون:

۰۳۴۵۸۸۷۳۲۹۹ / ۰۳۱۳۸۴۷۰۷۲۵

د ليکوال برېښنالیک:

Rahmatcmn@yahoo.com

انلاين چاري:

[مختار احمد احسان](#) - د لراوېر ډاټ کام برېښنايي کتابتون

www.Larawbar.net

د کتاب لړلیک

- ۱: ورینداری ته وایه مور و بڅښه
- ۲: د خوشحالی ورځ یې په غم بله کړه
- ۳: یوستا ورورتورک وو
- ۴: چي په ژوند میراث سول
- ۵: د خدا او تعجب خبري دي
- ۶: اوس به دنړي اتل ستا سي گوتونه پالش کوي
- ۷: او آخيري سلگۍ یې دي
- ۸: بس تلیفون کنسیر دي
- ۹: خدای دي و بڅښه
- ۱۰: چي فکر او سوچ پکار دي
- ۱۱: او دا غریبه مړه سوه
- ۱۲: بیابه بد نه کوم
- ۱۳: احتیاط کوه
- ۱۴: بیا په مسافري کښي

پیل

ورپنداري ته وايه مور و بڅښه

زحمتونه يې گالل دهر چا خبري يې زغملې هرڅه به يې پرځان وړل خو چا يې هيڅ فرياد نه واورېدی. پرځوانی کونډه سوه دواده دوهم کال يې وچي خاوند "تورگل" يې دموتړد جنگېدو په پېښه کي مړ سو. د خاوند تربرو به هرکله چڅني او کړې خبري ورته کولې او هر يوه به جلا - جلا په زړه کي گوري ورته ماتولې، شاپېری به يواځي دا ورته ويل: تاسي خو لږ صبر وکړئ چي زما "عيده" خو تېره سي. لنگه غوا، داخترپسه او څو تلتهکه چي ول هغه خو موراخه يو وړل.

څو ورځي لانه وې تېري سوي چي شاپېری وگل بختي ته کوچنی ورو لېږي چي خاله ته وايه يوار خو راسه.

"گل بخته خاله چي هم يوه خورا خواخوږې ښځه وه او په توره شپه به دهر چار کره تلله. هرچا به له مينې خاله بلله، سمدستي ځان په يوه سارا ورساوه":

خپلې (گوتونه) يې لانه وې ايستلي چي پر شاپېری يې ريغ وکړ: ولي خاله دي جارسم ولي داسي راتا وېږي شه درسوي دي؟

وختي دي ولي حال نه رالېږي چي داسي په عذاب يې زه نوکوم نه وم در معلومه چي په توره شپه دهرچا خدمت کوم، بيا نوستا.

شاپېری چي درد ډېره په عذابه کړې وه په ډېر تکليف يې ورته وکتل او په گانگور او ازي يې ورته وويل: ما ويل مه مي ښوره چي هسي مړه شم او څوک نه شي را خبر. بيا يې پر ډيډيو لاسونه ونيول او دېوال ته يې سرتکيه کړ او له ډېره درده يې غاښونه پرله ونيول بيا يې په ژړه غوندي (ژړغوني) او از وويل: خاله څه درته ووايم شکايت او بې صبري هم نه ده ښه پرداسي ځوانی کونډه شوم چي زما او تورگل ځوانيمرک ارمان نه سره و خوت، نصيب ډېر ژر راخه مرور شو. اوس مي دده تر مرگ وروسته دده تربرونه لکه لېوان محکي ته نه پرېږدي، خاله زه به نو څه درته ووايم ته نو کوم نه يې راخبره زما دژوند نوکوم ځای د خوشحالی دی، بيا مي هم داسلا وکړه چي خاله ته حال ولېږه اوس که ژوند وي او که مرگ خاله خو به درته ناسته وي، "گل بخته" خاله چي هم ډېره تجربه لرونکې مېرمن وه او د شاپېری له حاله خبرېدو سره سم يې دکوچني د پيدا کېدو شيان په غوټه کي ورسره راوړي وو او خاله هم لاس په کار وه، لږ گړی وروسته چي شاپېری ساسمه کړه او دکوچني آوازي يې پر غوږو لگېدی، دگل بختي خاله هم خبره له خوشحالی ډگه وه، او پر شاپېری يې ريغ کړه: زويه مبارک دي شه، هلک دی خدای ﷻ دي يې در صالح کړي، خدای ﷻ دي ارمان په وکاره.

د شاپېری چې د خوشحالی څخه سترگي له اوبنکو ډکي وې وویل: خاله خدای ﷻ دي بي زويه مه کړه ، خدای ﷻ دي دبل له محتاجي وساته.

" خاله چې ټوله شپه په ولاړه تېره کړې وه دغسي په ولاړو پښو کور ته ولاړه ، مشرزوی چې بي اودس تازه کړې و او جومات ته تلې هغه ته بي وویل: نصرو زويه پرتاهم ناوخته کيږي نوري خبري به وروسته کوو ، په جومات کي به ملاصاحب او ميردل اکا د "تورگل مسکين" دزوی په زوکړه خبر کړې ، چې ودغو لېوانو ته څه نصيحت وکړي ، نن سهار د ملاصاحب قرائت څه بل شاني و ، هر سړی پوهېدی چې څه پېښه سوې ده ، دسلام له گرزېدو سره سم ، ميردل اکا و خلگو ته وویل : ټول کښېنئ نن ملاصاحب څه خبري درته کوي .

هر سړي دنوي خبري د اورېدو لپاره پرخپل ځای انتظار کاوه دغه وخت ملاصاحب ښو توندو خبرو ته ځان جوړ کړی و ، دڅو مبارکو آيتوترويلو وروسته بي دکلي پرملک مخ راواړاوه ، ته چې دکونډي او يتيم غم ونه کړې څوک به بي کوي ؟

زموږ دکلي دغه مسلماني ده ، چې موږ ورته گورو ، دتورگل مسکين له کوره بي تربرو "رازکی" او "بنامير" لنگه غوا داختر پسه او دکور لوبني په سپينه ورځ يووړل او دهغه کونډه بي په لنډو سترگو پرېښوده. دالا څه نور گواښونه هم ورته کوي ، مگر خدای ﷻ بيا داسي نه کوي هغه دی برايي (تېر ماښام) دغه مېنه زرغونه شوه او دتور گل مسکين زوی پيدا سو.

دکلي ملک موسی اکا چې په دغو خبرو خپل ځان او کليوال ملامت بلل سر بي راپورته کړ او شا وخوايې وکتل دکلي پرڅو ځوانانو بي رغ وکړ ، ورسئ ددغو لېوانو له کوره څخه دغه څه چې بي وړي دي بېرته دغي کونډي ته وروړئ.

ميردل اکا لنگوټه پرسرسمه کړه سترگي بي په شمله وچي کړې او دتورگل مسکين په دروازه کي بي دغه پيسې گل بختي خاله ته ورکړې او دا بي ورته وویل: وربنداري ته ووايه موږ وبخښه.

د خوشحالی ورځ یې په غم بدله کړه

ژوند ټول په خواری او غریبۍ ورباندې تېر سو ، ټول عمر د بل همسایه و ، ښه راستمن سړی و ، یو وزری و ، یوه یې نه دوې کېدې هغه د چا خبره دیوه لاسه ټک نه خپږي دوه درې بچي یې لا دمخه مړه سوي وو ، اوس یې دا وروستی زوی "گلاب" ځوانۍ ته نیژدې سوی و لاس یې په سپک و .

داد محمد اکا به هر وخت نصیحت ورته کاوه زویه د بې ځایه کار او بې سره همخولو څخه ځان گوره خدای ﷻ مه کړه چې یوه بده راته پېښه نه سي وایم دېدو خلگو څخه همپشه بد پېښېږي ، ماددې کلي دهر سړي خدمت کړی دی په توره شپه مي یا نه ده ورته کړې . وایم خپل وس مي نه دی ځني سپمولی ته به خپلو کاروته پام کوي او بله خبره داده چې ستا لپاره مي یو کار په نیت کي دی بیا به یې درته ووايم .

گلاب هم ډېر ځیرک زلمی و ، سهار وختي به یې دملا صاحب څخه سبق واخیستی بیا به نو ټوله ورځ د پلار سره دمخکي په کار واخته و . په ټول کلي کي یې ښه نوم درلودی مازدیگر یې همخولي " زرین " گیله ځني وکړه : دا څنگه انډیوالی ده چې زه دي نه يم خبر کړی او ټول کلی خبر دی . چې پلار دي " زرنسته " درغواري گلاب چې پر هواریتو څنگ و هلي و راپورته سو او وېې ویل : ښه ته هم خبر سوی یې یاره زه شرمېدم نه مي شوای درته ویلای زه هم برایي ما بنام خبر سوم پرون دورځي مي پلاریوه خبره راته کړې وه خو سړمي نه و په خلاص .

ما بنام چې مي پلار مورته دا قصه کوله نو زه هم پوه شوم ، چې پلار مي ولي دڅه مودې څخه پر ځان تنگي راوستلې وه .

نور خو پرېږده زموږ د خوراک غنم او دلاندي پسه یې لا خرڅ کړ . بس دمسکین همداروند دی چې دکوزدې او واده لپاره به دغاري کالي خرڅوي دمرو او سرمایه دارو خلگو په ودو او بنادیو کي څنگه هشت ومشت وي څنگه ټکان او اتنونه وي .

" زرین " چې دانډیوال گلاب خبر و سو هیڅ جواب ورسره نه و ، صرف دومره یې ورته وویل چې : د ټکانو لپاره خو ما دادی ډکه توپنچه رااخیستی ده چې صبا دي دسملان راوړل کيږي ټکان به په وکړو او یوڅه دجېب خرڅه مي هم درله برابره کړې ده دغه مي په وس و .

گلاب که له یوې خوا سبا دخپلي کوزدې خوشحالي لرله خو دبلي خوا دې ته حيران و ، چي په تش لاس په دغه دولور غاړه څنگه باسي او څنگه به يې ادا کوي په دغو چورتو او فکرو کي خوشحالي ځني هېره وه پتو يې ټک واهه زرین ته يې وويل:

ستا يې کور ودان مگر په دې سرنه سره رسيري سبا به ټوله ورځ راسره تېروې اوس ناوخته دی کور ته به څوک راته گوري.

سهار چي دخلورو کسانو مرکې دگلاب دکوزدې دسملان راوړسول ، زرین توپنچه په لاس د ټکانو وار ته انتظار و ، يو ناخاپه گوته دماشې سره ولگېده او ټک سو مخامخ گولی. دگلاب پر زړه ولگېده او دگلاب پرمخکه راچپه سو نارې او چغې سوې چي گلاب مړ شو ، خلگ سره راوړسېدل گوري چي گلاب لکه داختر پسه په خپلو وينو کي سور پروت دی او آخري ساه يې خيژي. بنادي په غم بدله سوه بس دمسکين دکور خوشحالي وه لږ گړی. وه دخلگو سترگي له اوبنکو ډکي سوې او دا يې ويل: دادمحمد اکا ته دي خدای ﷻ دزړه صبر ورکړي دغه يو زوی يې وهغه هم دمرگ په کار شو بيا پرداسي ځواني او دکوزدې په ورځ بس هغه دچا خبره "د خدای ﷻ دوستان ډېر زهري يې" گلاب مسکين چي يې خاورو ته وسپاری ، تردعا گو يې وروسته دکلي يو سپين ږيري لعل محمد اکا خلگو ته وويل: واورئ خلگو بيا که دچا زوی پيداشي يا کوزده يا واده وي بيا به دغه دغم ټکان نه کوئ وموليدل چي د خوشحالي ورځ يې په غم بدله کړه.

یو ستا ورور تورک و

خدای ﷻ سته ښه ورور گلوي يې ده ، یو دبل په خوله دي او مشر ورور نعمت لالا ته خو بیا ټول لاس په نامه ولاړ وي ښادي اکاچي دحجرې دېوال ته ډډه وهلې وه او دنسوارو په هینداره کي يې مخ ته کتل پر جانوا کارغ وکړ ، ددغو هلکانو پلا ښه سړی و چې دوی دغسي صالح او دخپلي لاري دي ، مگر پلار يې نو اوسا (هوسا) ورغ ونه لیده دوی لابسه دي خواری که پرتېري سوې ، خو اوس يې ژوند ښه دی ، څه مځکه ، یوه غوا ، اووه اته پسونه لري .

صوفي صالح چي ددوی خبرو ته غوږ واو پرمځکه يې ليکي کښلې زياته کړه: خلکو تاسي لکه چي نور حال نه په لرئ؟

نوري خبري خو سهي دي خو يوه ستړيا ورته گوري جانو اکا خبره ورغبرگه کړه ، کومه ستړيا چي ته په خبريې او موږ نه يو خبر سم مو په خبره سر را خلاص کړه ! صوفي صالح وويل: ستړيا خو داده چي دغه کشر هلک يې ډېر بې لاري سوی دی په دغه حال کي نعمت لالا هم سلام ووايه خلکو ستړي مسيا ورته وويل صوفي صالح زياته کړه ښه شو چي نعمت هم راوړسېدی ماويل: زه به دی هم په خبروم وایم دچرگانو دغلا څخه نيولې په هره بده پېښه کي دده لاس وي .

صوفي صالح لاخبره نه وه خلاصه کړې چي جماعت ودرېدی ترلمانځه وروسته چي نعمت لالا کور ته ولاړی ډېر زهېر و ، دمخکي په شان يې خوله له خندا نه وه ډکه ، دوهم ورور " پيداگل " پوښتنه ځني وکړه لالا ناجوره خو به نه يې؟ نعمت وويل: يا ناجوره نه يم خو تر دې وروسته به ناجوره سو پيداگل وويل: لالا نه شوم پوه چي څنگه به له دې وروسته ناجوره شو؟

نعمت وويل: ستا په یاد دي چي ما به هر کله و تورک ته نصيحت يا منت کاوه مور به راڅخه خوا بدې شوه وويل به يې دازما کشر زوی دی ، ته منتونه پرکوي او دې به بې ځايه نازاوه ، زه پوهېدم چي دغه نازونه به يوه ورغ راته غمونه شي ، مخکي هم زه څه غوږ بدللی وم ، چي ځای بې ځايه سم نه گرځي ، ما ښام به ناوخته کور ته راتلی کله کله به دغه د " گولک " چرسي پرکوټه هم یادېدی خودمور دلاسه مي هېڅ نه شواي ورته ويلاي ، وپمه ورغ ستا په یاد دي چي ما نصيحت ورته کاوه ده څنگه جوابونه را کول ، تاو لیدل مور پر مامنت کاوه او پرده يې ژړل .

پیداگل یو سوړ اسوبلی وکېښ او ویې وویل: لالا په هغه ورځ می ډېر زړه درباندي وسو ، دده جوا بونه پرماداسی لگېدل لکه چرې چې راپکښی وھی ، که دخلگو خدا او دمور ژړا نه وای زه به یې هم په هغه ورځ خوښ شوی وای مور چې یې هم ودغو خبرو ته غوړ نیولی و او دا خبرې ښې نه پرلگېدې وویل:

خه یې کړي دي چې ټول ورته بلا شوي یاست “ په ژړه غوني اواز یې وویل: ستاسی دلاسه نه دچا سره کښېنستای شي نه ولاړېدای شي کشر دی سم به شي نعمت وویل: هو! له دې وروسته به ښه سم شي ، که پرخاندي او که پر ژاړې ، داکور به خراب شي ، نن دکلي په مینځ کي خلگو دغه خبري کولې او دده بدی پېښی او غلاوي یې حسابلې ، درازو دیالیز ، دخان دباغ او دشاگل دپسوپه دغو ټولو غلاوو کي خلگو دبیاداوه ، نعمت چې ډېرې ترخې خبري پرځان وړي وې ورور که یې بې لاري و ، خو بیا هم دده ورور و په هره بده یې خوابدی و او دمرگ خبره یې نوره نه شوه پتولای ، زنو یې بلگ شروع کړی ، سترگي یې له اوبنکو ډکي شوې ځان یې دغه دغم و خبري ته نه جوړېدی ، خو بیا هم مجبوره و او ویې وویل: آخيري خبره داده چې اوس په لاره کي سدوزی لالا راباندي پېښ شو چې له بازاره راغلی و او ویل یې: دلاري دنیوو په پېښه کي دوه غله مړه او یو زخمی و ، ما دتور پله سره ولیدل ، یو ستا ورور تورک و.

چي په ژوند ميراث شول

نور محمد لالا ډېر خواخوږی سړی و، دهرچا په غم او بنادۍ يې ځان خبراوه، ترخپله وسه يې دناتوانه او بې وسو خلگو مرسته او کومک هم کاوه.

په دغه خپله خواخوږي سره هرچا په بڼه نامه ياد او په بس دهرچا غم ورسره و، کله کله چي به څه بده پېښه يا ظلم شوی و نو اول به يې اثر دده پرمخ معلومېدی، کله کله به دغو بې انصافيو او ناجايزه پېښو داسي زور پر وکړی چي ويل به يې رايي له دې ښاره کډي بار کړو نه انسانيت شته او نه دانسان قدر هغه بله ورغی يې لالو اکا ته وويل: ته هره ورځ راته وايې صبر کوه دابه سړی څنگه وکړي، لالو اکا خبره ورغبرگه کړه: بيا چا گلان کرل چي مخکه يې ستا پر طبيعت نه وه ماته کړې، نور محمد چي پېښي ډېر زهېر کړی و په لاس يې دتندي خوله وچه کړه، دمنگي او به يې پرسرپورته کړې، خبره ته حيران و چي له کومه يې شروع کړي خو آخيري يې وويل: لالو اکا څه درته ووايم: ته لکه چي نه څه اورې او نه څه وينې، دلته څوک شته چي گلان وکړي يا دگلانو کار کړي؟

دلته خو خلگ اخغي کړي اخغي.

لالو وويل: وروره زه خبريم چي دغه حال دی چي هيڅوک گلان نه کړي. زما خپله په پښو کي ډېر اخغي مات شول چي لامي دگلانو پرخوا ډېر زور دی، څه وکړم له وسه مو څه کيږي، څوک به موناره واورې، وایم ښار ناپرسان دی بس يو گوزاره به کوو، بڼه ته ووايه، چي بيا دي څه اورېدلي دي چي داسي دي زړه درته ډک دی.

نور محمد وويل: هرڅه مو اورېدل خو دژوند دميراث مو نه و اورېدلي. هغه بله ورغی دلاندي کلي څخه راتلم چي په لاره کي مي يو سړی ترنظر شو، ډېر مي حيران - حيران ورته کتل نه پوهېدم، چي مسافر دی او که لېونی، خواره واره وپښتان، رنگ يې تک ژېړ و، دمخ بڼه الوتې، حال يې ډېر خراب و په دغه چورت کي ورژدې شوم سړی روغ راته ښکاره شو، ترسلام دمخه يې ترلمن ټينگ کړم او راته وويل يې کښېښه ولي داسي په چورت کي راته ورک شوي؟

دده سختي ورځي له ماڅه هم دسلام وراچولو وار خطاکړ، خو سلام مي ورته ووايه. دده په جواب مي سره نه شو خلاص، ددوبي سره غرمه وه دکور پرخوا مي هم تلوار و، خوبس ورسره کښېښستم لږ ساعت وروسته مي سړی وپېژاندی چي سد و گل دی دپلاني..... دکاله، بڼه دپلار او نيکه سړی و، ورته ومي ويل: څه درپېښ شوي دي؟ ته او دا حال دی؟ لږ گړۍ خاموشه او پته خوله و، اوبسکي يې پر مخکه وڅڅېدې زماهم سترگي ورسره لنډې شوې، خدای ﷻ ﷻ شته دغريب پر حال مي ډېر زړه وسو، ما هم په خبرو کي خپل نوم ورياد کړی، دده به هم نه وهېر، تاواورېدل لالو اکا: هو ما واورېدل نوره قصه راته کوه نور محمد وويل: بيا نو سدو گل راته وويل نور محمد لالا

چي ورځ تيريزي تياره زياتيزي. له كومه سره يې درته بيان كړم تاته ښه در معلومه وه چي هيچا ته مي تاوان نه دی ورسولې او نه دچا په تاوان خوشحاله وم ، ښه ماجت (مسجد) ، ښه مېنه ، دمېلمه كوټه ، دوه باغه ، دپالېز او كښت مځكه ، دوي باورې ، وایم ښه ژوند مي درلودی خود خدای ﷻ کارونه دي خدای ﷻ ښه په پوهېږي چي نن بيا پردي حال يم.

نور محمد ما ورته وويل: بې شكه داد خدای ﷻ کارونه دي چي داسي كيږي وایم چي درېښس شول چي دي حال ته راوړسېدي؟ زه سم په حال نه يم خبر.

سدوگل وويل: نورك لالا څه به دي سرپرله گرزوم “جان دو” خوبه پېژنې چي زما تربروردي چي زه خدای ﷻ په ښه باد وهلی يم ، له هغه وخته يې راسره اخيستي ده او ترننه يې سم قدم نه دی راسره ايښی ، په حكومت يې بندي كړم يم ، خو ځايه مځكه يې راڅخه لاندي كړې ده ، هيڅ مي په وسه نه ورسره كيږي راباندي زورور دی او نه بل چا ښه ورته كړی دی. چي ولي ظالمه: دا ظلم كوي ، وایم دغه كال په كال چي كاڅتي دي ، بارانونه نه كيږي ، برکتونه ټول شول ، خوشحالي نه شته وایم دا خو ټول زموږ عملونه دي تاواوړېدل نور محمد لالا ، نور محمد: هو ما واورېدل وایم په دي كي خو هيڅ شك نه شته چي موږ دزورور ملگري يو او ظالم ته مو په ظالم نه دي ويلي.

ښه ته قصه كوه:

سدوگل وويل: وایم هغه ډېر ظلمونه راسره وكړل ، دوه كاله مخكي يې ځوان زوی داسي راوواهه چي له هغو وهلو مړ شو ، چامي نارو وانه وړېده. دحكومت خلگو ته يې پيسې وركړې ويل يې داغل وموږ مړ كړی.

ترهغه دمخه يې يوه لور راڅخه وتښتوله ، گوره چي مړه يې كړه كعه يې پريو چا خرڅه كړه ، توري مځكي مي پسي سپيني كړې پروطنو - وطنو وگرځېد م هيڅ درك مي يې پيدانه كړی ، بس نويوزه او يوه كوروالا سره پاته شوو او داغمو نه “په دغه حال كي سدوگل سر كښته وڅړاوه او څه اوبنكي يې پر مځكه وڅڅولې ، لږ ساعت وروسته يې سر راپورته كړی او داسي يې وويل: شپږ مياشتي مخكي يې عرض راباندي وكړی ، ويل يې تازموږ درمي سپی وژلی دی ، بس دحكومت سړي راغله او زه يې لاس تړلی په بند كي واچولم. دپوښتني څوك مي نه و زما دځوان زوی غورچا ونه كړ ، مگر دظالمانو او زورورو چي سپی په خپل مرگ مړ شي لا يې هم پوښتنه كيږي او ما غوندي غريبان يې په تور بند ته اچول كيږي.

وایم څه درته ووايم: زړه مي له تورو وینو ډك دی “خدای ﷻ پاك مودي له دي ظالمانو خلاص كړي ، بس په دغه بند (زندان) كي يې اچولی وم ، چي تاڅنگه زموږ سپی وژلی دی ، هلته مي تر شا په كور والا (مېرمني) پسي زړه ختلی و ، چي پر هغې خواركي به څه تيريزي. هغه هم دغو غمو لېونې كړې وه ، يو وار دوه مي حال په وشو چي كله - كله دكلي يوې سپين سړي يوه گوله دوډی ورته راوړې ده يا يې داوبو لوبني ورسره ډك كړي وو ، خو آخبر - آخبر

د سدوگل ستونۍ له ژړا ډک شو، زني يې وبلگېدې، له سترگو يې اوښکي کښته وڅڅېدې، زما هم سترگي ورسره لندې شوې زړه مي راته وويل: چي مخ پرغره ونيسم يا يوه تېره چاره پيدا کړم او په دغو ظالمانو پسي يې را واخلم، چي پېژنې يې وژنه يې، خوله وسه مي هيڅ نه وه پوره يې له افسوسه، لږگري، وروسته ما ورته وويل: سدوگل لالا بس خدای ﷻ ته به صبر کوو، نو آخیر څنگه شو؟ سدوگل سترگي په لستونې وچي کړې او داسي يې وويل: هونور محمد لالا خدای ﷻ دي وکړي چي له دغو ظالمانو څخه خلاص شو، نو آخیر داسي وشو چي يوه شپه مي مېرمن په اوبو پسي راوتلې وه، چي څښاک يا اودس څه اوبه راوړي، پام يې نه شته دباوړۍ و څاه ته ايله شوه، دوي ورځي وروسته خلگو راکښلې وه، بيا خو نو دمسکين کور دی چي دسپين کفن وس نه لري، دکلي سپين سرو په هغو کاليو او پورني کي ورته کفن ورکاوه، چي دکلي څو ځوانانو په دغه وخت کي دکفن ټوک ورته راوړي او ويل يې: دغه يې ورکفن کړی، دغو ځوانانو داهم وويل: نور نو مور دغه ظلمونه نه شو زغملای، مور به نور دجانندو رنگه ظالمانو نسونه ورڅېرو او دسدوگل غوندي غريبو خلگو پرڅنگ به درېږو او غور به يې کوو، بس دغو ځوانانو حاجي مدو اکا چي ښه مشر سړی دی، حق نه پتوي دځان ملگری کړی و او راغلل زه يې دبنده څخه خلاص کړم، کلي ته ولاړم څوک پاتا (فاتحې) ته نه دي راغلي، ولي يې وسه سړی وم له يې وسه خلگو سره څوک غمرازي کوي؟

شپه دوي مي هلته تېري کړې، ديوازيتوب ژوند و که ديوې خوا د “جانندو” څخه مي دمرگ بېره وه، خو هغه ما له خدای ﷻ راوستلې وه، دبلي خوا بې کسي اونېستي وه لاره راڅخه ورکه وه چي څه وکړم هسي خو “جانندو” په ژوند ميراث کړی وم، بس دغه لوبني او توري (کالي) مي په موټر کي راواچول، موټروان ته مي يو دېگ او جوال په کرايه کي ورکړی، نغدي خوما نه درلودې اودلته يې راورسولم، اوس که دي خوبنه وي زما جايداد به ستا په نوم تاته درکړم وایم چي دغه ظالم يې خوري نو يې ستا.

نورک وويل: زه چي کيسې ډېر سوځلی وم دغسي بې اختياره ځيني راولاړشوم او دغه دی تراوسه مي سر پرله گرځي.

لالو اکا اوس يې نوگلان بولي، که اځغي زمور دخلگو دغه حال دی، چي په ژوند ميراث شول.

دخدا او تعجب خبري دي

ډېر خلگ راغلي وو، د علاقې خانان، ملکان، دوکانداران او څه غریب خلگ او د حکومت چارواکي هر چا په زړه کي یو څه جوړه کړې وه چا فکر کاوه چي دلته به مي څوک وپېژني چا ويل، چي حکومت به څه راکړي يا به څه محصول او غم راباندي کم کړي ولي چي دادترقي او پرمختگ لپاره مجلس او غونډه ده.

خبرهر سړی دخپل فکر نیلی ښه پرغفلولی و “ که له یوې خوا گرمي وه خوله بلي خوا نه اوبه وې، نه داو بو خدمت گار. خو دشېر بتو جېکونه وو هغه هم صرف دمعزینو مخ ته پراته وو، دچوکیو هم دغه حال و، درانه او سرمایه دارخلگ پرچوکیو او غریب خلگ پرمخکه ناست وو، ډېري خبري وشوې خو هرچا داکوښښ کاوه چي داسي خبره ونه کړي چي دحکومتي چارواکو بانه درانه او خواښه شي، چا دامن او کراری صفت کاوه، چا دترقي کارونه ستایل، ملک نصر و، چي له حکومته یې ډېر څه وړې وو، څو کاله یې مالیه (ټیکس) هم نه و ورکړی او څه نور جرمونه یې هم کړي وو، دحکومت او حاکم صاحب ډېر صفتونه وکړل.

حاجي شاگل وويل: دانوی حاکم چي راغلی دی دا د لوی او لوړ خاندان سړی دی، هغه بل کال زه ددوی کور ته ورغلی وم دده له پلار سره شل کسه غله او بدماشان (بدمعاشان) په کوټه کي ناست وو، خلگو وويل: داکور هيڅکله له مېلمنو نه دی خالي شوی، دوست محمد اکا چي ښه خواخوږی سړی و هم دلته ناست و داتولي خبري داسي پرلگېدې لکه دمار زهر، خوښه داورپېښه وه چي سرمایه دار نه و، په دې وخت کي دغونډي دمطلب او مقصد په باره کي ليکل شوي کاغذونه پردېوالو ولگول شول. چا - چا ته هم دانه مانه ورکړل شو او يوه حکومتی افسر دغونډي مقاصد هم بيان کړل، دغه وخت چي دچا په دغو خبرو سر خلاصېدی په هغوی سروڼه کښته وځړېدل، نه پوهېدل چي څه وکړي او څنگه رشتيا ووايي او دغه خبري ردي کړي.

“ په دې حال کي حاجي نذر گل اکا لنگوټه پرسرسمه کړه، پتو یې پراوړو و اچاوه دغسي دخبرو ځای ته بې واره راولاړ شو خلگو ټولو يو بل ته سره وکتل او دايې سره وويل: اوس یې گوره ما نه درته ويل، چي حاجي صاحب دپلار اونیکه څخه خان دی، دقام دینداره مشر دی، هر وخت یې دولس غم خوړلی دی، دظالمانو څخه نه بهرېږي او نه دغلو ملگری دی اوس یې گوره! حاجي نذر گل اکا په دغه وخت کي په خبرو پيل وکړ،

واورئ خلگو دغه څه چي تاسي واورېدل داصرف خطا ایستل دي اولېوه په څرسي تېرول دي.

مور نور دغه لېوان دخړ سپي په نوم په رمه کي نه پرېږدو، چي دمېړو نسونه ورڅيري کړي. پرمور یې لکه چي دحيوانانو فکر کړی دی که څه؟ امنیت چېري و په سپينه ورځ غلو لاس اچولی دی، شپه خولا څه کوي، هره ورځ چي اورې يوه دوې غلاوي شوي وي، دالا څه کوي، هغه بله ورځ یې په هغه لاندي کلي کي څنگه ښه ځوان ويشتلی

و، سپری ماښام خپل کور ته زړور نه شي ورتلای، د شپې چې سخت مریض پېښ شي هغه بله مری یا به یې خلگ د سر په سودا تر ډاکټره رسوي، دا اوس امنیت دی دې ته تاسې امنیت وایاست؟

ولي حکومت او مشران دغه شپږ کسه غله نه نیسي او سزا نه ورکوي؟ دغه بې کاري خوتوله دغه زورور جوړه کړې ده، ولي رشتیا نه سره وایو؟ داسې معلومېږي چې ددې نوي حاکم سره نور غله ډېر شوي دي، موږ له حکومته غواړو چې دا حاکم لېږي کړي او هغه بل پخوانی حاکم موږ ته راولي، هغه حاکم ښه سپری و، هغه په هر کال کې عدل کاوه هغه دخان او غریب فرق نه کاوه، “په دې حال کې ډېرو خبرو او جذبې د حاجي صاحب په خوله کې ناپي وچي کړې، سفر محمد دغه وخت یو گلاس اوبه ورکړې، ها حاجي صاحب یو وار دایو غوړپ اوبه وڅښه تر ژبه دي جارشم، رشتیا چې ایمانداره مشرې، وایم تا دي خدای ﷻ پاک زموږ له مینځه خو ورځي نه باسي ته خو دپلار اونیکه سپری یې.”

حاجي نذرگل اکا ترا بو څښلو وروسته وویل: د حکومت سپرو دا وویل، چې موږ به درایت یا عوامو څخه دا... دادغم د محصول (ټیکس) په نامه اخلو او دوه کلي مویه دې درونړول چې هلته به یو پارک د ساعت تېري لپاره جوړ کړو، یو کلی او څو دوکانونه لا نور هم درنړوو، زه وایم چې حکومت داسې دی لکه ورور او رعیت یا عوام داسې دی، لکه بل ورور نو زما په فکر ورور ته نه ښایي چې دورور کور ورونړوي.

کا کا زموږ خلگ د ماښام ډوډۍ نه لري، دی موکورو نه رانړوي او د ساعت تېري میدان راته جوړوي. دغه ته حکومت ترقي وایي؟ دخندا او تعجب خبري دي.

اوس به دنړۍ اتل ستاسي گوټونه پالش کوي

تورو بښتان، بښې غټې سترگي ، دگلاب په شان مخ ، کره وړه بې بڼه پرله برابر وو ، داسي معلومېدی لکه له یوې بښې دنړۍ کورنۍ څخه چې وي ، مگر لباس يې داوخت نه و پرله پوري . خیرن او غوړ کالي ځای پرځای پینې هم باندي معلومېدی ، لکه دبل جامې(کالي) چې يې اغوستي وي ، پرتن يې برابري هم نه ښکارېدی ، دوکاندار ورته وویل:

ولي سبق نه وایې چې دا کار کوي ، گلزار چې په کار بوخت وویل: بڼه دی کا کا جانه وبه يې وایم. دوکاندار ورته وویل: کله به يې وایې؟ گلزار وویل: چې مړ شم بیا به نو ډېر سبق ووايم: دوکاندار وویل: څنگه چې مړ شې بیا به نو ډېر سبق ووايې.

“گلزار چې ددوکاندار يو گوټ (بوټ) پالش کړی و او بل پاته وپرمخ راغلي خولې يې لکه پرگل دشبم څاڅکي دلاس په چپه خواپاکي کړې او دوکاندار ته يې وویل: زه مجرم یم ، زه باید اول ووژل شم.

دوکاندار چې یو لاس يې په سودا اخته و او فکر يې دهلک په وناولده خبرو کي و او حیران و ، وېې وویل: بڼه هلکه ته سمه خبره وکړه ته څنگه مجرم يې او تا څه جرم کړی دی؟

په دې کوچنيوالي کي خوزمور ډک کوچنيان هيڅ جرم نه شي کولای ، سها روخت نارۍ (ناشته) وکړي ، شيدې ، هگۍ او څه نور شيان ورسره وخوري ، سرپه هنداره کي غوړ او برابر کړي بیا يې نو په موټر کي راواخلو او دښوونځي په دروازه کي يې کښته کړو ، غرمه ناوخته يې بیا په موټر کي راولو ، ماپښين بیا بل استاذ چې مور يې ماسټر بولو هغه ورته راځي ، انگلش او نور څه ورزده کوي ، مازديگر بیا څوک کرکت يا فټبال او نور څه کوي ، بڼه ته ووايه: تا څه جرم کړی دی؟

دگلزار چې دغه وخت دخپل ولس او دځان ټول زحمتونه او دردونه یو په یو مخ ته پراته وو او ددغه دوکاندار او دنوري نړۍ دولسونو ناز او نخرو دده دسترگو کاسې له اوبسکو ډکي کړي وې ، داسي وویل:

زه په دې مجرم یم چې زه دافغانستان یم او افغان یم ، مور یو نیم میلیون شهیدان ورکړل ، دوه میلیونه معیوبین ، گوډان او پانده شول ، پنځه میلیونه زیات او کم مهاجر او کډوال شول ، وطن مو کنډواله شو .

کونډې او یتیمان مود مجبورۍ فقر ته اړ شول ، څوک په نیم نس دنورو منتونه پرځان وړي ، په گاونډي او عربو ملکوکي په نیمه مزدوري درانه کارونه کوي.

دلته هلته چي دچا خوا ورته بده شي ورته وايي: ته هم خبري کوي ته خو ماجر(مهاجر) يې. هر ځای چي څه بده پېښه (واقعه) وشي، هرڅوک يې وکړي، نوبه او آسانه کار دادی چي پر افغانتن وتړل شي، گلزار چي په خبرو بڼه موسم نيولی و، دوکاندار هم لاس ترزني ملامت غوندي ورته کتل، څه نور خلگ هم ودې مجلس ته غوږ وو، گلزار وويل: کاکاجانه تا واورېدل، مورې همدغسي هرڅه په خپل وطن کي درلودل.

يو ازي مورې دوې کوتی چي تاسي يې بنگلې بولي، دوه باغونه، بڼه ډېره مخکه، درې غواوي، شل دېرش پسونه، دوه بڼه اسان، دسپرتيا موټر وایم څه درته ووايم: خدای ﷻ پاک هرڅه راکړي ووداسي نو هرڅوک درواخله چي څه ناڅه شی يې درلودی، بڼه جنت غوندي وطن بڼه باغونه، رواني اوبه دوطن مېوې په مونورو ملکوو ته تللي، وایم په جنت کي اوسېدو دلته خو اوبه لاپه بيه دي. گلزار چي دمهاجر-مهاجر په نامه دنورو افغانانو په څېر ډېر تنگ شوی و، ايله اوس يې دخپل زړه دتاوايستلو لپاره دوکاندار او څه نور کسان دخپلو خبرو تراغېز لاندي راوستي وو، دلته نژدې يوه سړي گلزار ته اوبه ونيولې ها دا يو غوږپ اوبه وڅيښه هلکه ودي ژړولو، گزار اوبه پرسر پورته کړې، بيا يې برش پرگوت (بوت) وگرځاوه او خپلو خبرو ته يې داسي دوام ورکړی، تاواورېدل کاکامورې دغه بڼه ژوند، جنت غوندي وطن، په ميليونو انسانان دخپل وطن، ناموس او عزت لپاره قربان کړل، که ددغه سره بنامار روس مخه مورې نه وای نيولې ستاسي به څه حال وای، مورې په خپلو قربانيو سره دغه بنامار له دنيا څخه ورک کړي او دنړۍ نورولسونه مو هم ځيني خلاص کړل، اورېدلي مي دي چي زمورېنيکه گانو په دې پېړۍ کي دنړۍ يو بل قوت "انگرېزانو" ته هم ماته ورکړې ده.

اوس نو افغانان ددې وړدي چي سړی يې پر لاسو مچ کړي او دنړۍ اتل او قهرمان ته اتل او قهرمان ووايي او که يې خلگ په ډېرو وولي او ددغه زخمي زمري پښې نوري هم ورماتي کړې.

دادنړيوالو انصاف دی چي هغه سره بناماران او هغه زمورې قرباني يې هېري کړې، چي لامي اوس هم پرکراره نه پرېږدي او زمورې پر سر سوداگري کوي، دغه دلته هلته چي دخلگو بچيان او مېرمني بې غمه گرځي داخوزمورې دمېراني برکت دی.

ولي لا داخلگ حقيقت نه مني او مورې ته په سپکه سترگه گوري، په دغه وخت کي ددوکاندار او خو نورو ولاړو کسانو په سترگو کي اوبنکي ډم ولاړي وې او هېڅ جواب يې نه درلودی، گلزار چي دواړه گوته پالش کړي وو او له درده يې پر دوکاندار وروغورځول، ها واخله، اوس به دنړۍ اتل ستاسي گوټونه پالش کوي.

او اخري سلگۍ يې دي

د گلاب گل و، ټول کلي په بنایسته و، پلار او مور به هم ښه نازاوه، ما بنام به يې له بازاره پلار څه ناڅه شی ورته راوړی، په دغه کوچنیوالي کې خدای ﷻ له بنایست سره - سره ښه عقل او پوهه هم ورکړې وه.

کله کله به دماما یا خاله زامنو کور ته بوتلی، هلته به يې خو شپې وکړې هېڅ بد يې نه کول، هر شی که به يې ځایه پروت و، هغه به يې پرځای ایښوول. چاکو، اورلگیت (باکس) او دوايي چې به يې دنورو کوچنیانو په لاس کې ولیدل مشران به يې په خبرول. هر وخت به يې لاس، مخ او کالي پاک ساتل. بس هغه دچا خبره خدای ﷻ وربښولي وو، هر چا به “چارگل” ښه یاداوه. وایم په ټول کلي کې صفت يې کېدی، له خپلي خور جمیلې او مور سره به هر وخت د کور په کارو کې بوخت و ماخوستن به مور ورته وویل: چارگل زویه ستړی شوی يې، نور ځایونه به زه هوار کړم ته ورشه ویده شه شه ټوله ورځ دي آرام نه دی کړی.

چارگل به ویل: موري ماته ښه کارونه خوند را کوي هغه بله ورځ مي پلار ویل: دهر چا سره مرسته کول دښه انسان علامه ده. کله - کله به له پلار سره دلویانو او مشرانو خلگو مجلس ته هم تللی او هلته به يې دمشرانو خبرو ته غوږ نیوی او خبرې به يې زده کولې، چېرې چې به په کلي کې ډوډی او مېلمستیا وه، نو هر چا به “فتح لالا” ته ویل، چې چارگل دي هېر نه شي هغه به خامخا درسره راولی.

د سبق سره يې ډېره مینه وه سهار وختي به مسجد ته د سبق لپاره تللی، سکول (ښوونځی) په کلي کې نه و، ما بنام تیاره چې به يې پلار له بازاره راتلی، نو ده به تر راتلو پوري انتظار ورته کاوه، او دلاري خواته به يې کتل. پلار که به يې ټوله ورځ ستړی و یا به يې څه خپگان یا خوابدي لرله، نو ما بنام به د چارگل او جمیلې په خوږو او ښو خبرو هوسا کېدی.

چارگل به کله - کله پلار ته ویل: پلاره ما هم بازار ته درسره بیا یه، زه به هلته کومک درسره کوم خو پلار به ورته ویل: زویه ته لاوس کوچنی يې، ته اوس خپل سبق وایه.

چارگل: هو پلاره زه به سبق وایم، سبق زما خوښ دی، دهغه لاندې کلي ملا صاحب چې نصیحت کوي، رغ يې زموږ کورو ته رارسېږي، داسې ښې خبرې کوي زه هر وخت غوږ ورته نیسم.

یوه ورځ چې فتح له بازاره ناوخته ما بنام کور ته راغلی د چارگل مور ورته ویل: سر یه یو وار دي دا جمیله په موټر کې ډاکټر ته وړې وای، له غرمې څخه ډېره په عذاب ده، ما پښین مي حال درلېږی خو هغه څوک نه سو پیدا.

فتح چي لور ته ورتېر شو گوري چي هغه پرېل حال ده ، ريغ يې پر وکړی ، لوري جمیلې څه درشوي دي ؟ خو جمیلې ريغ نه شو کولای ، يواځي يې سر ته لاس وروړی يعني دسر له درده ډېره په عذاب يم ، دپلار او مور سترگی په اوبنکو لنډې شوې چارگل هم ټوله ورځ دجمیلې په ناجوړې ديغ او اخوادی و ، له فتح څخه نوره ورکه شوه ، دغسي وموتېر ته وخوت او په ډېره تېزۍ يې موتېر پر شا راوست ، چي مخ يې راوگرځوي ، يو ناخاپه يې ريغ ترغوړشو دغسي دچارگل مور هم په نار ه کړه ، خوله دي له خاورو راډکه کړه فتح چي له موتېره راکېسته سو ، گوري چي چارگل زوی يې په موتېر وهلی دی او اخري سلگی يې دي .

بس تلفون کنبږدي

پرډل وويل: نوروز اکا په ياد دي، دي. زموږ دکلي څنگه ښه ژوند و، چا په لږ درلودل چا به کم، دچا به لس دچا به شل دچا به زياتي مېږي او وزې وې، شپانه به خپله رمه پروخت د څر لپاره بېوله. له رمې سره به دوه غښتلي سپي هم ورسره وو چې يولنډی او بل برگی نومېدی.

وايم: پرډانژدې حد لېوان نه شوای پرراتلای، رمه چې به کلي ته راوړسېدلې، مېږي او وزې به پرکونه سوې او دخپلو کورو په لور به داسي ورپرېوتې لکه دډېرو شپو پردېسي چې وي، دهر کور له خوا به دوريو او مرغو مانو اوازونه پورته کېدل، او دخپلو مندو و راتلو ته به په هر کلي کي وو، يو وار به مېږي او وری، وزې او مرغومان سره گډ شول، مېرمني به کتوي او لوبني په لاس ورته ولاړي وې خو دلوشنگ له کاره ځان فارغه کړي.

هوا او اوازونه به سره زمزمه کېدل، دخوشحالی فضا به جوړه وه، نوروز اکا پر تندي لاس تېر کړی، لنگوته يې ومخته کښېښودله، سترگي يې له اوبڼکو ډکي وې، زياته يې کړه، رشتيا هم پرډل لالا هغه ښه وختونه وو، شيدې او مستې هرځای ډېرې وې، غرمه به يخو او سړو شلومبو دتې له ډوډۍ سره څنگه خوند کاوه، دکلي شا وخوامخکي به په پالېزو کرل شوي وې، هندوانې او خټکي خو بې حساب و، دغرو دچينو سړې اوبه او ددښت دگلانو بوی خو پر سړي باندي داسي لگېدی لکه شهد او عسل.

وايم: لکه دلقدمان حکيم صاحب دوا او درمل اوس خو مو دادی ترزړه ويني څاڅي او سترگي مو له اوبڼکو ډکي دي، دغه دوه درې کاله کاڅتي او هغه پخوانيو مصيبتونو هيڅ نه راپرېښوول، مېږي وزې، خو مو ټولي مړې شوې، باغونه وچ شول، کښت کرونده ختم شوه، دخوراک شې نه شورا پاته.

وايم: وچ وړه لاله بازاره په پورراوړو، اوس خو دادی پور لا څوک نه راکوي، چاچي څه وس درلودی هغه بازار و او ښارو ته کله شول، چاته خواري پيدا کيږي او ډېرې يې هلته درېدره گرځي، خواري او مزدوري هم نه ورپيدا کيږي، داوبو غوړپ په څاگانو کي ودرېدی چې باغونه او رمې يې درلودې هغه و فقر ته اړ شول.

پرډل لالا وويل: هو نوروز اکا تا د فقر خبره وکړه، هغه بله شپه مي په بازار کي وه، په جومات کي يوه سړي دمرستي نغ وکړی او يوې خوا ته يې پتو هوار کړی، سړی شناخته رامعلوم شو، ښه مي ورته وکتل چې خدای ﷻ دوست اکا و، چې خلگ سره ولاړل، پوښتنه مي ځني وکړه، دوې رمې يې مړې شوي وې، په صحرا کي دځان پرمرگ بېرېدلې و، بل چا کومک ورسره کړی و، ديوچا تر غوږي يې راوستلی و، دومره خرڅ نه و ورپاته چې ځان تريوځايه پوري ورسوي يا يې ماښام وخوري، داسي نو ډېر درواخله، نوروز اکا يو سوړ اسوېلی وکښن او ويې ويل: ياره پرډل لالا خدای ﷻ دي فضل کوي نيمه دنيا له فقره سره مخامخ شوه. وايم: يوازي دغه خدای ﷻ دوست اکا درواخله چې څه

بې مانده و ، هرڅه خدای ﷻ ورکړي وو ، هر وخت پر شلو کسو مېلمنو غښتلی و ، مگر خوارکی نن دادی سوال کوي ډېره سخته کاځتي او وچکالي شوه .

پر دل لالا وویل : دالکه چي ټول زموږ عملونه دي ، چي داسي راسره کيږي ، وایم ، زموږ څه کول دخلگو سره مو معامله څنگه وه او له خدای ﷻ سره مو وعده څنگه وه ، دخیر او خیرات دروازې وتړل شوې . پخوا به څنگه پسونه او غوايي د رب د رضا لپاره حلالېدل ، وایم : خیرات خو څه کوي فرض زکوة هم نه ورکوي ، پخوا چي به بې نه وې لیدلی پوښتنه به بې کول اوس چي په مخه درشي مخ درڅخه اړوي ، هغه ښه سپری به نو درته وایي . بس شکر دی معنا دا چي نوري خبري مه کوه راڅخه ولاړشه ، ستا به داخیال وي چي دامی دکلي دی یا می دکاکا زوی دی ، دوکان او کوټې ته به ورشم ، پوښتنه به پر وکړم چي دروازې ته ورژدې شې ، توري هنداري به بې وي سپری به نه معلومېږي ، چي څوک سته او که نه ؟ بیا نو ددروازې دخلاصېدو په چم هم نه پوهیږي .

کله-کله په لارکي یو سپری ولاړ وي ، هغه دمخه لا درباندي رغ کړي چي حاجي صاحب نه شته معاف که ، وروره ولاړشه ، ته به پوښتني ته ورځې دوی چي وایي خیرات غواړي ، که دي بخت پرځای و ، نو به دي دننه ورپرېږدي ، بیا نو دادرک نه در معلومېږي چي روغېر یا ستړي مسیا څنگه ورسره وکړم او گوټونه چیري وکارم ، ته خپلي وصیلې او قرابت په مخه رااڅستی یې ، خو په داسي ناولده ځای کي ورننوځې چي که خدای ﷻ په خیر ځني راوايستې ته چي روغېر یا جوړ په خیر کوي په دغه حال کي دي دوه یا درې گلاسونه چپه کړي یا مات کړي وي ، ولي ستا کوټ او پټو دواړه درځړېږي ، له نا پامی څخه دي پښه ترځایه سمه نه رسېږي .

وایم : څه سر دي پرله گړځوم پریوه لویه سرگردانی و اوښتې ، په دغه حال کي هغه ستا قریب یا شناخته هم پرځای نه وي ، یو دوه منشیان یو دوه کشران وي هغه هم چا پراخبار سر ځړولی وي ، چا یو کتاب یا د حساب ماشین مخي ته ایښی وي ، چا بیا تلفون غوږ ته نیولی وي ، دالو الو (هیلو هیلو) نارې پکښي وهي او دابه سره وایي :

څنگه سو ، درورسېدی ، بازار څنگه دی ؟ بس درسره رایې نیسه ، دستي شل لکه درحواله کوم ، هو - هو بس صحیح دی گټه کوي . دلته نو یو وار سره وځاندي په دغه حال کي بیا دتلفون یوه کیلی (بتن) ووهي اوس نو دهغه بل سپري خبري هم اورېدل کیږي ، بیا ورته وایي ښه موسم څنگه دی ؟

جواب: دباندې گرمي ده ، خو موږ ایرکنډېشن ته ناست یو .

پوښتنه: برابري مو څوک مېلمه و ؟

جواب: لنډو او پیرک ، څنگه ورقي مو وکړې هو بازی چا وگټله ، موږ دوی بازی ځیني وگټلې ، ښې دوی بازی مو ځیني وگټلې ، بیا خو نو پر زورور واست .

پوښتنه: څه وخت ویده شولاست؟

جواب: داسې دسهار خوا وه دسهار لمونځ هم راڅخه قضا شو بڼه دسهار لمونځ درڅخه قضا شو؟ هو.

پوښتنه: هغه نور چیري دي؟

جواب: هغه لا اوس هم ویده دي، زه اوس داسې ځانېت مهال ستا دتلیفونه په ریغ راوینښ شوم مخ مي لا نه دی پرېولی.

پوښتنه: نارې (ناشته) خو مو هم نه دی کړی؟

جواب: هو اوس به مزدور راشي شیان به راوړي.

پوښتنه: نن ما بنام چیري یاست؟

ځواب: نن هم دلې یو، نن نو بازي ډېره گرمه ده.

دلته بیا دا خبري سره وکړي او کپې - او کپې (Ok, Ok) بس تلیفون کښېږدي.

خدای (ج) دي وبخښه

چي دورې ورځي به يې نه سره وليدل داسي به وتاچي ويل هيڅ خوشحالي يې نه ده ليدلې ، توري مځکي به يې سره سپيني کړي ، يو په بل پسې به گرځېدل هيڅ ځای به خوند نه ورکاوه ، کله چي به يې سره پيدا کړل تابه ويل دکلو پردېسان دي ، بيا به يې نو زړونه سره تش کړل او ټول رازونه به يې سره وويل : کله - کله به په يوه نيمه خبره کي گيلې هم سره راغلي ، بيا به نومانيچن او په کاره مغزي سره ولاړشو او يو بل ته به يې ويل ستا خوبنه ده ته دغسي کوه .

کله به ورځ دوي او کله به څو ورځي سره خوابدي وو ، مگر صادق او زلمي دومره سره گران وو چي بيا به يې يو بل ته دپخلا کېدو لپاره پلمې لټولې ، کله به يې ويل : يا ته مه بنوره بله ورځ به داسي نه کوي ، ددوی په خوابدي به ټول کلی او ملگري پوهېدل ، ولي هر يو به داسي معلومېدی لکه پاچهي چي ځيني تللې وي ، ناسته ولاړه به يې دپخوا په شان نه وه ، کله به له صادق څخه نورو ملگرو پوښتنه وکړه : صادق ! ډېر ديغ (خوابدي) يې سم مجلس نه کوي اونن دوهمه ده زلمي هم نه درسره معلومېري ؟ صادق به وويل : کار به لري نه به وي خلاص ، جانان چي هم دکلي دښو هلکانو څخه و او دصادق او زلمي په خوابدي باندي خوابدي و ، شاوخوا يې وکتل خولې يې پر سرسمه کړه او صادق ته يې داسي وويل : ياره صادق ستا او دزلمي په انډيوالۍ ټول کلی ښايسته و ، همځولي به پرتاسي راټول وو ، اوس چي تاسي دوه خوابدي شولاست له مور څخه مو لا لارورکه کړې ده ، چي څه وکړو ؟

يو وار يوه ته ورشو ، زاری ورته کوو او بيا بل ته ورځو چي څه پېښه ده ، خو يو هم حال نه وياست ، څو شپې ژوند دی چي په خوشحالي تېرشي ښه دی که په خوابدي ، دابه تاسي مور ته نصيحت کاوه چي سپری يو دبل سره ښه کوي ، دصادق چي دغه وخت خپل گران ملگري زلمي سترگو ته گرځېدی او هغه خواره مجلسونه چي هر يو يې لکه دشب قدر شپه يا دکوچني اختر ورځ چي هر کله نه وي ، که به ټوله ورځ هر څه سترې کېدل ، خو دمازديگر په مجلس او ليدو به يې ځان هوسا کاوه او مازديگر ته به داسي وو ، لکه څوک چي دجنت پر لار باندي ځي . صادق په جواب کي وويل : جانانه ته خو ښه وايي مگر ما په ټول ژوند کي چپ قدم نه دی ورسره ايښی . صرف هغه بله ورځ ما دا ورته وويل : باغ ته درغلم تاهيڅ مجلس نه راسره وکړی ، بس پردې خبره زلمي خوابدي شو ، دوه درې واره به زه نور ورسره مخامخ شوی يم ، خو ده ځان پر خوابدي باندي اچولی و او لاره يې بدله کړې ده ، ښه ته ووايه :

دی به زما څخه پردغه لږ خبره او گيله باندي دومره خوابدي کيږي ، زه چي خدای ﷻ مه کړه دی پرسر باندي ووهم ، لا بايد دی خوابده نه کړي ، بيا زه ورغلم . په دغه وخت کي صادق دسمال له جيبه راوکښ او سترگي يې په وچي کړي او ويې ويل : اوس ته ووايه چي زه ملامت يم او که دی .

جانان ورته وویل: ماته همداسي معلومیري لکه ده چي زیاتوب درسره کړی وي ، رشتیا هم څوک له انډیوال سره داسي نه کوي لکه ده چي له ستا سره کړي دي .

هغه بله ورځ زه ددوی په باغ کي ورسره ناست وم دزلمي مشر ورور “مهربان” ورته وویل: هلکه دصادق دي لکه چي خوابدی کړی دی ، چي اوس نه درسره معلومیري ، خو زلمی هیڅ جواب نه ورکاوه ، صرف یې دا وویل: هیڅ نه ده پېښه. آخر مهربان ورته وویل: نن یا سبا به خامخا ورځې او صادق به پخلا کوي !.

“ په دې حال کي جانان دچایو پیاله پورته کړه دصادق زړه له دردمنو خبرو ډک وو ” ویې ویل: جانانه ! هسي مي تادزړه غوټه خلاصه کړه او زخمو نه مي لا تازه کوي ، وایم څو ورځي مخکي دافغان اکا په پالېر کي په مخه راغلی ، مخ یې راڅخه واپراوه او لار یې راڅخه چپه کړه ، دبل چا خبره دوندې پرچانه درنېرې لکه دیو گران دوست او انډیوال ، بیا دزلمي غوندې ښه انډیوال ، بس دی خدای ﷻ دې وساتي ما یې د انډیوال حق څه ورادا کړی دی ، څو واړه ورغلم چي زیاتوب لاهم ده کړی دی .

جانان ورته وویل: صادق چای درواخله ، سرې سوې ما ټولي درڅخه وکړې ، خدای ﷻ به یې خیر کړي. صادق چي پیاله پورته کړه جانان ته یې وویل: صادق ته دچایو خبره کوي ، وایم ما ته ددنیا هیڅ شی خوند نه راکوي او نه ددنیا په شیانو کي وفا پاته ده .

وایم تردې وروسته ددنیا هیڅ شی پر هیڅ نه بولم مگر زلمی مي یو وخت نه هېرېرې ، کونښن کوم چي هغو ځایوته ولاړنه شم چېرې چي زه او دی سره گرځېدو ، دده په رنگ چي څوک ووینم ، لا مي دی وسترگو ته ودرېرې ، دجمعې په ورځ تا راته وویل چي ما او زلمی اختر ته یوه رنگه کالي کړي دي ، له هغه دوکاندار سره هغه رنگه یوه جوړه کالي لا نور هم پاته دي ، هغه به ته کوي او ځان ته به یې جوړوي .

مادرتنه وویل: کوم شی چي ماته دزلمي یاد تازه کوي دهغه شي زه تاب نه لرم او بیا چي دزلمي په شان کالي ما اغوستي وي ، زما یو پتو دده دپتو په رنگه دی ، اوس زه هغه هم نه رااځلم او بیا زه اختر څه کوم ، اختر خو هغه وخت و ، چي زه په ښه زړه وم .

جانان ورته وویل: نوري خبري پرېرېده درڅه چي یو وار ورشو .

صادق وویل: دخه لپاره ؟ بس دی نور نه ورځم .

جانان ورته وویل: هغه برابري ناجوره شوی و ، بیا یې ډاکتر ته یوورې .

صادق وویل: دغه دی ولي یې ماته حال نه رالېرې ، زه به هم ورغلی وای .

جانان وویل: ټوله شپه یې یادولې، چې کله به یې درد سپک شو، دستي به یې ماته وکتل او راته و به یې ویل: ته وایه ما به صادق و بڅښي او یو وار به یې ووینم؟

ما خو ډېرې پرې و سره کړې دي ته و او اوس به یې نه راوړې؟ ما به ورته ویل اوس خو شپه ده سهار چې دی خبر شي خپله به راشي " بیا به یې لږ تسلي او آرام وشو " نو اوس درځه چې ورشو او هغه دی دزلمي ورور یونس هم زموږ و خواته په منډه راروان دی، یونس چې رانژدې شو، ساه وهي. هلئ - هلئ جانانه، جانانه، صادقه راځئ - راځئ ما ټول کلی درپسي گڼت کړی دی، هلئ راځئ زملی ډېر په عذاب دی ویل یې صادق راوړئ، چې یو وار یې ووینم.

" دصادق او جانان هم په دې خبره سره حال بدل شو، سترگي یې له اوبنکو ډکې شوې، بس په منډه راروان شول چې راورسېدل، دغسي په خلگو کې دزلمي و خواته ورتېر شول، گوري چې پرزلمي دمرگ خولې ورماتي دي، صادق په گانگوره او ژرغوني آواز پرېرغ کړه. زلمیه، زلمیه!

زلمي چې دانغ واورېدی چې صادق دی سترگي یې راروني ږې، شونډان یې سره وښورول، معلومېدی لکه صادق ته چې وایي ما و بڅښه او رخصت راکړه.

په دغه حال کې دصادق پرمخ اوبنکي رارواني وې او دآخر ځل لپاره یې پر تندي مچ کړ او دایې ورته وویل: ته ما و بڅښه ته حق را پل (و بڅښه) کړه! ما ولي ستا په ناجورۍ ځان نه و خبر کړی څنگه ژر راڅخه ولاړې، زه هم نور ژوند نه غواړم صادق هم دغسي بې حاله ولوېد او دواړو خپل پورا ادا کړي.

خدای ﷻ دي بې و بڅښي

چي فکر او سوچ په کار دی

نن ماښام يې دډوډۍ پروخت دجهانگير او لاجورد زامنو قيصه کوله ، حاجي صاحب ښه سپری دی چا يې نوم په بده خوله نه دی اخیستی ، په کورکلي کي يې دهر چا په غم او ښادۍ ځان خبر کړی دی ، له بې وسه او بې کسه خلگو سره يې تر خپله وسه مرسته کړې ده ، دژوند تودې او ترخې ډبري پراغلي دي ، تل به يې زامنو ته داويل چي خپله گوزاره کوي ، دچاپه کار ، کار مه لرئ که موښه دچا سره کولای شوای خوښه کنه بد چا ته مه رسوئ.

دژوند يوه ترخه انسان ته ډبره گرانه پرېوځي که يې څوک په ساړه دماغ اوسم فکر برابره نه کړي وایم ، له کوچنۍ خبري څخه لويه خبره پېښېږي ، که پر بدو واوړي ستاسي په ياد دي هغه بله شپه چي باران شوی وو ، دجهانگير اکا دکوراوبو بله لار نه درلوده دلاجور پر کور ورتلې ، دلاجور زامنو داوبو لاره وربنده کړه ، چي نور مور دغه اوبه پردې خوانه پرېږدو ، هغه و چي ددواړو کورو انسانان پرله راووتل پرځای ددې چي په خبره سر خلاص کړي او يو دبل زور راوړي ، په لرگيو او بېلچو يې يو بل سره ووهل . جهانگير اکا سپين ږيري سپری و ، په سر کي ووهل شو ترډاکټره پوري لانه وو رسېدلی چي پرلاري مړ شو ، هغه شپږ اووه سرماتي خولا پرېږده وایم ، خدای ﷻ مودي يې له حاله وساتي .

“په دغه کال کي دحاجي صاحب کشر زوی دلاس پرېولو اوبه راوړې ، دولت چي دپلار خبروته غوږنيولی و ، خپله اورېده خاموشي يې ماته کړه او ويې ويل : هو پلاره ! ددواړو کورونه خراب شول ، يو خو قتل و شو ، بل بدي ورپېښه شوه ، دا يې لا څه دلاجور زامنو کډه بار کړه ، ښه کور ، ښه محله ، دبازار ښه کاروبار ، داټول ځيني پاته شول ، څوک وايي رېگ ته به تللي وي ، څوک وايي صحرا ته به تللي وي ، داشين ژمی او دا ودوی خوارانو ته ورپېښه . حاجي شاگل اکا چي دښوروا په گوله پسي دشلومبو غوږپ وکړ ، لږ يې گوله ترستوني تېره شوه ، ويې ويل : هو ! زويه دغه گوله مي ترستوني نه تېرېږي چي ددوی حال راپه ياد کړم . وایم ، مور دغه دی په ژمي کي لا شلومبې نه قضا کوو هغه نور نعمتونه خولا پرېږده .

وايم ددوی خوارانو به څه حال وي چي ځان له يخه خوندي کړي او وچ اوږه ورسپړي ، پاچهي به يې و بولي ، په دغه لا کله خلاصېږي ، نوري خواری هم ورته گوري ، دخدای ﷻ عذاب خولا پرېږده ، مازديگر آدم لالا په جومات کي ويل : چي دلاجور هغه سپين ږيري وروراو وراره هم حکومت نيولي دي چي ورور دي څه شو . داغريب خو په هيڅ نه وو خبر ، بې ازاره سپری و . دغه يو بچی يې و ، هغه يوه مزدوري ورته کوله ، په دغه يې گوزاره وه اوس يې نو دوي تورسري (ښځي) په کور کي پاته شوې ، هغه وو درې کلي لاندي دچا په غوږي “څنگ” کي همسايه وو هغه دچا خبره ده وجود روپه لاند ه هم سوځي .

په دغه حال کې ددروازې کړپ شو او "پایند" له بازاره راوړسېدی ، ترسلام وروسته پلار او وروڼو سترېمسیا ورته وکړه ، دولت ورته وویل: موږ لږ انتظار وکړ هغه ته وځنډېدې ، بیا مو نو ډوډی راواخیستله ، هغه هم ډوډی په خوند نه یو پوه شوي دغه دلاجور د زامنو دغم قصه مو کوله .

پایند په جواب کې ورته وویل: دوکان مي پروخت بند کړ ، هلته مي لږ دوايي رااخیستله ، چي پرلاري جمعه گل لالا راسره ملگری شو ، هغه هم دغه قصه کوله ویل یې دلاجور زامنو چي دشیپې کډه بارکړه په هغه شپه خو باران اورېدی ، ختی وې تریوځایه چي تللي وو پرلاري یې مو تر چپه شوی و ، وایي ، چي دوه درې پکښي مړه او څو نور تپیان او خوږ دي ، سم یې لا حال نه دی معلوم ، له کوچنی خبري څخه داده دوني (دومره) لویه خبره پېښه شوه ، بس پلاره هغه ستا خبره .

چي فکر او سوچ په کار دی:

داغریبه مړه شوه

“ولي اکا ښه سړی و ، څوک یې نه وو ازار کړي ، دیو وزري او یواځیتوب ژوند ډېر پر تېر شوی و ، دبل دگاوندیتوب احتیاجونه یې ډېر لیدلي وو ، دوه درې واړه تربرو پر خپله مځکه داسې وواهه ، چي مرگ ته یې رسولی و ، ډېره مځکه او جايداد تربرو ځني لاندي کړل ، پر هغه پاته به یې هم گوزاره نه ورسره کېده ، مجبوره شو بازار ته یې کډه وکړه . دیوشناخته سره شریک شو ، څه کاروباریې پرله برابر کړ ، راستمن سړی و ، ژوند یې ژر ښه شو اوس یې نوهلکان هم غټ شوي وو ، په کار هم پوه شوي وو .

وايم هغه دچا خبره “ چي ډوډی یې پر تېی ښه پخېده “ زمانو ته به یې ویل : نیمه ډوډی خورئ نیمه دخدای ﷻ په رضا ورکوئ ، هیڅ شی مونه دي کم او مانده . ښه مېنه او کور ، ښه محله ، ښه دوکان او کاروبار خپله غوا درته ولاړه ده .

وايم : هغه تربرو چي زه یې څو واري وو هلم او دمرگ خواری یې راباندي تېري کړې ، لا درته راشي هم په ښه وضعت او ښه چلند ورسره کوئ ، موږ به یې ددوی په نیت نه ورسره کوو ، زرگر چي دپلار مشر زوی و او ټولو خبرو ته یې غوږ نیولی و او ښه - ښه به یې ویل ، دخبري پر واري یې ویل : هو پلاره تانې خبري وکړې ، دښه کار نوم لا ښه دی او دبد کار نوم بد دی او دبدو پای خراب دی ، خدای ﷻ موږ ته ښه ژوند راکړی دی او په ښه نظر یې راته کتلي دي .

وايم : بل که موږ ته درېدلي وي ، وي به خو موږ بل ته نه یو درېدلي . هغه زموږ تربرو چي زموږ سره یې ښه ژوند ونه کړ خپلي مځکي خو یې خپلي وې ، زموږ مځکي یې لا هم راڅخه لاندي کړې ، دغه دی نن یې څه حال دی ، خدای ﷻ دبل له احتیاجه نه وایستل ، اوس چي بیا خدای ﷻ دا کاڅتي او وچکالي پر راوستله بیا نو خدای ﷻ ښه له مځکي سره ووهل .

نن غرمه “ زعفران “ راغلی و ، چای مي ورته راوغوښتې وايم پر حال یې ژر اروا ده ، چي دا قیصې یې راته کړي دي ، زړه مي باندي تور دود سو ، باغونه یې ټول وچ شوي وو ، دپسو دانه نه وه ورپاته ، دکال له سره چي یې پورونه کړي هغه پر باندي وو ، دپوروړو له لاسه یې سترگي نه شوای ښکاره کولای . ویل یې زوی مي یوه میاشت دمخه باورې ته ولوېدی نو رسلا مت و ، خو دغه ښی لاس یې دوه ځایه مات شوی و . ویل یې دډاکټر پیسې مي نه درلودې ، سکندې والا هغه لاسونه چي ترې هغه ته مي ورووست ، هغه یې لاس وروتړلی هغه هم سم نه دی جوړ ، هلک ځیني په عذاب شو او خلگ وایي ، چي دابه بېرته ورماتوئ ، کوږ به یې ورتړلی وي ، ده راته ویل ، چي له کوره راتلم یو موټ اوړه هم په جوال کي نه وو ، موټر کرایه مي له بل چا پور کړه ، “ زرگر سوړ اسوېلی وکینس ، له نژدې منگي څخه یې اوبه پرسرپورته کړې “ .

پلار ورته وویل: هو زویه! پر مور بڼه ولاړه ده، یواځي چي دخداي ﷺ شکر ادا کړو، څوک راڅخه ازار نه شي، کبر او لويي راڅخه ونه شي.

وايم: هغه بله ورځ چا قيصه راته کوله چي “گلداد” او ملنگ چي سکه داکا زامن دي پرکوچنيانو يې سره جنگ شوی دی بيا يې نو هلکان سره راوتلي دي، مرگ له يې سره وهلي دي. يو هلک په سر کي په بېلچه وهل شوی دی، چي دخبرونه دی، دوه په “لرو” وهل شوي دي هغه هم کاري خوږ دي.

وايم: دانو څه ژوند دی چي يو وار کاختي شي، بيا بدې شي، وايم داتول زموږ عملونه دي “ولي اکا” دنسوارو دبلې سره بنوراوه، نيت يې داو چي نسوار وکړي. زرگر دخبري وار پيدا کړ او ويې ويل: هو پلاره! دزعفران قيصه مي درته کوله چي دزوی لاس يې مات شوی و، هغه هم سکيندي والا کوږ ورتلی و، دغه يې حال وچي دموتير دکرايې پيسې يې لانه درلودې، هغه دوا او ډاکټر خولا پرېږده، ما هم ددوی په عمل نه دي ورته کتلي چي يا يې زموږ محکي لاندي کړي يا يې له مور سره په کلي کي ظلمونه کول. وايم ده غريب هم پورته نه شواي کتلاي، دی هم په هغو خپلو کارو لکه چي شرمېدی.

بس پلاره ده دغه دغم قيصې راته کولې، زه به هم يو وار په کار ځني اخته شوم، دوه واري مي چای ورته راوغوښتي اخير مي زروپي ورکړې چي داواخله هغه دزوی علاج به په وکړې، که کلي ته تلې رابه شي يوه گوني اوږه، څه چای او بوره به هم مادرته ايښي وي هغه به هم درسره يوسي.

ده غريب سر سرتور کړ، ډېري دعاوي يې وکړې، ده لا دغه دعاوي کولې چي دکلي د “ملک مدو” زوی ورپسي راغلی، سا يې لنډه- لنډه کېده زعفران ته يې وويل: ستا تر راتلو وروسته دي کور والا پراولاد سخته ناچوره وه، بل شي نه وو دغه زموږ دسپاريانو په موتير کي مو راواخيسته دوې بڼخي نوري هم ورسره راوختې، دغه وو چي لنډي مانده ته راورسېدو، هلته موموتير خراب شو، سواريان کښته شول هغه ستا کورواله مو په ځولي کي راکښته کړه، ديو پان په سيوري کي مو کښېنوله، مور په موتير اخته شو چي ژر به يې جوړ کړو، لږگري وروسته مو د کوچني ژړا ترغوږ شوه مور څو ورتلاي نه شو، هڅه بڼخي ورسره اخته وې يوه بڼخه زموږ خواته راتېره شوه او په ژړا يې مور ته وويل، چي کوچنی يې پيدا شو او داغريبه مړه شوه.

بیا به بدنه کوم

کله انسان داسي وي لکه هغه نوم چي وي ، دغسي ښه والی او بدوالی یې دهغه له نامه معلومیږي ، خو کله بیا داسي نه وي او خبره سرچپه وي لکه د " زرداد " نامه ته چي گوري ، څوک به وایي چي زر به سره ورکوي او زر به وپشي مگر دی داور سکروتي پاشي او بپشي (وېشي) ، زرداد چي کوچنی ولا یوه سترپا وه ، که به یوه ورځ ترخانگو ایله شوی و سر به یې مات و . خو بله ورځ به یې د شیدو بوتل داسي کلک و غورځاوه چي نه یوازي شیدې به ځني توی شوې بکلي پرپلار به یې بل بوتل هم تاوان کړ ، چي کله دڅکېدو یا خارپوڅو شو بیا له مور او خوښو څخه نور کار پاته و ، چي نورو کوچنیانو به چا خوړلې ، ده به گلاسونه چپه کول چي نور به سم ناست وو ، ده به په لوبنو کي خاوري اچولې ، وایمه سمه سرگرداني و .

یوه ورځ چي مور یې په کار پسي ولاړه او یو ناڅاپه یې د زرداد سوي نارې تر غوږ شوې ، له هغه ځایه یې نارې کړي .

- لکه چي خاوري مي په خوله شوې داڅه وشول ، چي هلک داسي سوي بغاري وهي ، " تانو " خور یې بدي واخیسته او ژر - ژر سرې او به باندي تویولې ، چي مور یې رانژدې شوه ورته و یې ویل : موري داڅو یې تودې چای پرځان چپه کړې ، هله یوه چاره یې کوه ! مور یې ژر کوچنی دهلکانو په پلار پسي ولېږلی چي هله ورته وایه ژر ارځه چي زرداد و سو ، میراجان چي ترلمانځه وروسته له جوماته پرلاري و ، حیران دی چي دا " جنت گل " څنگه راځغلي . " جنت گل " چي رانژدې شو پرپلار یې رغ وکړ ، هله اغا جانه ژرکوه چي زرداد و سو .

میرا جان هم په ډېره حیرانی سره پوښتنه ځني وکړه څنگه او په څه شي و سو ؟ " جنت گل " وویل : تودې چای یې پر ځان چپه کړې ، میراجان دغسي دکور پر خوا را چابک شو چي راوړسېدی ، گوري چي هلک لکه ماهی چي پروچه کښېږدې داسي پرله اوړي ، میراجان سمدستي دهمسایه ندا کور ته ورنارې کړې چي هله موټر دي راوباسه چي یو وار دهلک تر یو ډاکټر پوري ورسو و .

" همسایه ندا " هم موټر په تلوار راهي کړ او هلک یې مخ پرروغتون (هسپتال) راواخیست ، میراجان په دغه وار خطايي کي ندا ته وایي ته وا داوخت به څوک وي ، موټروان ندا وویل : هو څنگه به نه وي ضرور به څوک وي ، د هسپتال (روغتون) پردروازه یې لیکلي دي (۲۴) ساعته بېړنی (اېمرجنسي) اسانتیاوي ستاسي لپاره شته ،

په دغه حال کي کوچنی یو وار ډېر په عذاب شي ، بیا میراجان خوارکی پررغ کړي ، مه ژاړه اوس به پلار کوټه شيان درواخلي (درانیسي) ، چي یو ډاکټر پیداشي بیا به نوپلار ډېر شيان درواخلي ، ښایسته - ښایسته شيان ، بیا میراجان نداته وایي ښه تاویل اوس به ډاکټر وي .

ندا: هو ډاکټر څه ډاکټر ان به وي دهغه هسپتال (روغتون) پردروازه يې دډېرو ډاکټرانو نومان ليکلي دي امبولانس هم لري مگر امبولانس يې نو دچا په بنه نه دی ورغلی، ولي په هغه کي دوی کور ته ځي او دکورکار ځني اخلي.

میراجان خبره ورغبرگه کړه: دبنادی هسپتال او امبولانس دې شي خدای ﷻ دي څوک نه ورته اړ کوي، له ماڅخه څپي او روڼي پرله گډي شوي دي، ته لاري ته سم پام کوه چي يار خطا نه کړي يا يوشی په ونه وهې يا دهسپتال کوڅه درڅخه خطا نه شي.

ندا ورته وويل: وروره ته وارمه خطا کوه، داپه دنيا کي پېښيري، دادی راورسېدو گوري چي دهسپتال دروازه کولپ ده، يو صفایي والا له دروازي سره ناست دی جارويي وڅنگ ته پروت دی.

میراجان خوارکی لکه مسافر پر راشبوه شو، سم يې هم نه پېژني چي مزدور دی يا کمپوډر، خودوی خپلي بدې ورځي ورته راوسول.

میراجان ترسلام وروسته داسي په مظلومانه ډول ورته وويل: وروره! ډاکټر صاحب چپري دی؟ مورډا مريض را اخیستی دی ډېر په عذاب دی.

صفایي والا وويل: ډاکټر لا اوس نه دی راغلی، تاسي ته خوهم دشي وخت نه معلوميري، بس هروخت چي راروان شی، هغه وخت راشی.

میراجان: وروره ته خوا مه بدوه، داخو پېښه ده، وخت نه لري. صفایي والا وويل: ډېري خبري به نه کوي، هر شی خپله طریقه او وخت لري، زه لا دغه هسپتال ته پروخت راځم، دايې طریقه ده. اول به نمبر اخلي، بيا چي ډاکټر پر "۹" بجې راورسېري بيا به نو هغه وخت پر خپل اخیستی نمبر سره خپل مريض ډاکټر ته وربکاره کوي.

میراجان: په ډېره ناامیدی سره دموتېر خواته راغلی او "ندا" ته يې وويل: وروره داخو ډاکټران نه شته، هغه سري په ډېره خوشکه او خنم راته وويل چي هغه پر "۹" بجې راځي.

ندا: ته راځه چي دډاکټر کورته ورشو مجبوري ده اوس يې نو څنگه کوي، هوسا د ستري په حال څه خبر دی، موتېر ته راخېژه گوندي ډاکټر په کور کي پيدا کړو.

د "زرداد" سوی بدن، سختو بوغارو، دډاکټر نه پيدا کېدل له میراجان څخه هرڅه گډ وډ کړي وو، نژدې و چي موتېر ته د کړکی له لاري وڅپي، خوند ا استاذ دروازه ور خلاصه کړه او موتېر يې روان کړ، لږ ساعت وروسته ندا پر میراجان رغ وکړ، وروره دادی دډاکټر کور ته راورسېدو، ته ژر دغه شنه دروازه وروته کوه،

داڅنگ ته یې دارنگ بټن هم ده ، میراجان چي دغسي په یوه سا ورشپوه شو ، دروازه او بټن یې یوځای وروو هل لږ ساعت وروسته دروازه خلاصه شوه ، یو هلک چي دخوب کالي یې اغوستي وو ، سترگي په دواړو لاسو موبنلې راووت ، داسي معلومېدی لکه له خوبه چي وي ، ویې ویل : څوک مو په کار دی چي داوخت راروان یاست ؟

میراجان داسي زهیر ورته وویل : مریض مو رااخیستی دی ، ډاکټر صاحب مو په کار دی هلک وویل هغه اوس نه سته هغه واک ته تللی دی .

میراجان وویل : بڼه ډاکټر صاحب واک ته تللی دی ، واک چپري دی ، واک مریض دی که بل شی ، ته یې مور ته راوښیه چي هلته ورشو .

هلک وویل : په شي نه پوهېږې ، وایې واک څه شی دی ، واک ورزش ته وایي ورزش ته ، داسې چي سهار ځغلي . میراجان مخ پرندا استاذ راواړاوه ، ویل داخو هم نه شته وایي ډاکټر صاحب سهار ځغلي ، گوره چي په چاپسي ځغلي ، داغریب ته هم لکه چي یوه خواري ورپېښه شوې ده چي په میدانو دي ، ندا وویل : ته مو تر ته راوخېژه مور له سهاره چپه رابارکړې ده ، ته راځه بل روغتون ته ورشو که خدای ﷻ کول دهغه ډاکټران به پرځای وي او هسپتال به هم خلاص وي ماته یې ډېرو خلگو صفت کړی دی ، وایي چي دهغه دوايي سمه هم ده او ارزانه هم ، ناحقه غوټي خلگو ته نه ورپه شاکوي او ډاکټران یې هم بڼه خلگ دي او هلک هم دادی اوس ډېري بغاري نه وهي ته وایه درد یې سوکه شو او که دژړا څخه ستړي شو .

میراجان وویل : زما خیال دی هغه په کورکي چي مو گولی ورکړې هغو لکه چي نشه کړ ، ندا خبره ورغبرگه کړه ، بس دایو راورسېدو هغه دی وینې دهسپتال (روغتون) دروازه خلاصه ده ، خلگ وځي ننوځي ، معلومېږي چي ډاکټران هم پرځای دي ، دستي نورو خلگو میراجان ته وار ورکړ ، هلک ډاکټر وکوت ، دوايي یې ورکړه ډاکټر خپل فیس هم ورمعاف کړ ، څو ورځي په هسپتال کي و ، ترهغه وروسته کور ته ولاړل ، میراجان هم دوايي له حلالي خلاص کړ .

میاشت پس زرداد جوړ شو مور پلار او نورو کوچنیانو ته به یې ویل : بیا زه بد نه کوم دمور او پلار په خوله به کوم ، ما چي بد کول مورا و پلار څومره راسره په عذاب شول . څومره پیسې ځني ولاړې او پر ماڅخه خواری تېري شوې ، بیا به بد نه کوم .

احتیاط کوه

ډېري خواری پر تېري شوې ، سوگل يې دتي و او رنگينه په دوهم کال کي وه چي خاوند يې يوه شپه کور ته تلی پر لاري غلو وويشت او مړ شو ، دلاس ساعت او څه پيسې يې ځني يووړې ، د " خانو " تر فاتحې وروسته يې څوک نه درلودل ، چي غم يې و خوري يا يې سرپرستي وکړي .

ميراث خواره يې ښه خلگ وو ډېره يې نه زهېروله مگر د کومک وس يې هم نه ورسره کېدی ، ولي هغوی هم غريب خلگ وو ، خاص څه يې نه درلودل ، بس " شمایل " وه او دوه يتيمان ، ځوانه وه تر کور هم نه شوه وتلاي چي دچاکره ورشي څه کار مزدوري يې وکړي ، ولي چي خلگ به څه وايي ، چي پر ژوند مي تور داغ ونه لگيږي اوبل که تلی نو دکوچنيانو غم ورسره و ، چي خدای ﷻ مه کره په دوی څه ونه شي ، نه بېرېږي ، ديوبل کره که به کار پيدا شو ، نو شمائلې ته به يې رالېږي ، دتلنک ، نالی او بالنبت جوړېدو څخه نيولې دکمبلو تر ټکوهلو او کاليو تر مينځلو پوري يې له يوه کاره مخ نه گرځاوه .

دومره مزدوري ورپاتېدله چي وچ اوږه به يې په رانيول بس حيا داره او پلار داره مېرمن وه ، خپله حيا يې ساتله ، دا يې هم پاچهي بلله ، چي څوک يې له خپلو يتيمانو سره پرېږدي او کار په ونه لري . خواری او غريبي ډېري پر تېري شوې ، خو چا يې رغ نه و اوږېدی ، څو کاله وروسته چي اوس " سورگل " څه غټ شو ، زلمی شو ، څه موده يې دچا سره مزدوري کوله خو اوس پر غاړه راټال دتختو په غالب کي سگرېت خرڅوي ، څه يې لاس په خلاص دی ، په څلورو پنځو شپو کي به کتو باندي کېدله ماښام به ښه خوشحاله سره ناست وو ، د خدای ﷻ شکر به يې کاوه ويل به يې خدای ﷻ : دغه نیمه ډوډی مو تر خوله تېره ده ته مو باقي ژوند له غمه وساتي او سورگل ته به يې ويل : زويه دغه خواري چي کارې او ماښام خپل کورته راشي دبل له بدو مودي خدای ﷻ وساتي دغه لويه پاچهي ده ، دغه حال دي خدای ﷻ نه دروي .

سورگل وويل : هو موري ښه ولاړه ده ، خوبيا هم په دغه گوزاره نه کيږي ، ژوند مناسبونه غواړي ، جوړ نا جوړ بېښيږي ، دالا څه هغه دی بابا مسکين په کوچنيوالي کي کوزده راته کړې ده او ولور يې ټول پاته دی ، حيا مي دبل پر کور ده غاړه يې ايستل غواړي او حيا راخوندي کول غواړي ، هغه نور رواجونه خولا څه کوي ، زه مجبوريم چي يوه خواري وکارم .

موري بي وويل: څه خواري به وکاري؟ مورځو مال او دولت نه لرو چي بل کار وبار په وکړي، بس همدغه ددو لاسو خواري به کاري.

سورگل وويل: موري سرکار (حکومت) خلکو ته په پور موټران ورکوي، زه به يو موټر په پور واخلم، خواري به په وکارم په کال دوه کي به مې کار سم شي، تردغه دوه لاسو خواري خو هيڅ نه وځي.

موري بي ورته وويل: موټر څه کوي يو وار خو پور دى بيا چي ته مسافر شي زه په کور کي يواځي يم، اوس چي ما بنام ته راشي سترگي مې درې کي وي، دغه دنېستۍ پرگوله سره کنبېنو وایم، چي رنگينه خور دي نه وه راڅخه واده کړي، له هغې سره به مې خوله پرې وه، لاس به مې په سپک و، هغه دى دهغې خواري بيا څه حال دى، دژوند گونډه ده، زموږ دي دادغم رواجونه شي چي په کوچنيوالي دوستي وکړو بيا نو په لويوالي هغه هلک چرسې يا هيرويني يا غل شي، نه ده معلومه چي څه شي ځني جوړ شي، مورځو هم دغه ستا او درنگيني

دوستۍ په کوچنيوالي وکړي، هغه دى رنگينه خور دي په سرو او بنکو واده شوه، په سرو او بنکو ناسته ده زه دلته په پخه يم، خاوند يې هغه و له بې لارو خلکو سره گرځېدى هغه دقتل په تور (جرم) حکومت دغه دوه کاله ايله کوي او بندي کوي، په دغه سرگرداني کي يې رنگينه له مورځو څخه واده کړه، په بنادۍ يې پوه نه شو، پروږ زه ورغلي وم، گرده کهول يې دغم پر کمبله ناست وو، رنگيني داسي او بنکي تويولي لکه شمه داسي سوې وه تاچي ويل اور ته دي نيولي وه، هغه ددې ښه ځواني پرېل حال وه.

په دغه وخت کي يې مور له ژړا څخه په سلگيو شوه يو گړۍ وروسته سورگل وويل: بس دى يو گړۍ دي او بنکي پاکي کړه، سورگل هم دپتو په څاک خپلي لنډې سترگي وچي کړي بيا يې وويل: هو! موري زه هم څه غورېدلى يم چي درنگيني خاوند به عمر قيد يا پانسی کيږي، هغو اصلي قاتلانو د حکومت سپړيو ته پيسې ورکړي ځانونه يې خلاص کړل او "بلو" اخبني ته يې وويل: چي ته اقرار کړي و، چي د "ملک ظريف ورو ما مړ کړي" او ځان يې پساوکي، بس هغه دچا خبره "چي بد گرځي بد به پرځي" له بدو خلکو سره ناستي ولاړي دغه دى تردې حاله ورساوه چي نن يې ټوله کورنۍ او خپلوان دغم پر کمبله ناست دي، وایم چي په مورځو پوري يې لا دغه دمسکيني ډوډۍ زهر کړې ده، دومره توان نه دى راپوري چي يو وار دغه خور ووينم هغه ددې ښه ځواني څنگه کباب شوه! بس خداى ﷻ دي دغه زموږ بې ځايه رواجونه ورک کړي، هلک او نجلۍ لا کوچني وي مورځو يې کوزده وروکړو. بيا نونه ده معلومه چي په لويوالي څنگه شي او بيا په دغه ويراخته شو.

موري ما هغه خپله دغم سندرې درته ويله هغه دغه قصه په راگله شوه څه به يې درڅخه پتوم، يوه مياشت کيږي چي موټر مې په پور اخيستى دى، موټروان (ډرېور) راچلاوه ما هم زده کړ، داڅو پېرې کيږي چي زه يې بيايم او راولم مازديگر چي راورسېږم هلته په گېرچ کي يې ودروم، موټروان مې نن جواب کړ ما ويل، ښه دى دغه دده پيسې به

هم راپاته شي نو که يو شي ځني جوړشو. موربې وويل: ښه دی زويه اوس خو اوبه ترورخ تېري دي. زه نو څه درته ووايم بس احتياط کوه لېري مه ځه ماښام دغه خپل کورته راځه.

"سورگل چي نازده کړی و، موټرېې لا سم نه وزده له څو خطرناکو پېښو څخه خدای ﷻ پاک ژوندی خلاص کړ، کنه هره يوه يې دمرگ وه، څه موده کيږي چي موټر کورته راولي، کله-کله به ماخوستن په کلي کي چا-چا يو او دوه نفرو ژمنه وسره وکړه چي سهار به سره ځو، بس يو او دوه نفره دغه دکلي يو او دوه نفره دبازاري سواړي (سپاري) به يې پيدا کړه بيا به يې موټر ته پښه ورکړه، چا به ويل فضل-فضل وروره لږ سوکه (کرار) درځه اوسو به مودلته په مړه کړې داڅنگه رفتار (تگ) دی، بل سپاري به ويل: دغسي چابک درځه مرگ له يارانو سره ښه دی، په دغه اړو دور کي به يې موټر اوستی او بېوی، برايي ماخوستن هم دکلي درېيو کسانو ژمنه وسره وکړه، چي سهار وختي به سره ځو يو دوه کسه به پرلاري پيدا شي، کنې زموږ کرايه دي بس ده، غرمه لانه ده په کلي کي نارې شوې چي هلئ مړي يې راوړل، کوڅې له کوچنيانو او ښځو څخه ډکي شوې، سپين سري هم کوڅوته راووتې دسورگل مور هم راوتلې ده يوې بلي سپين سري ته وايي. خدای ﷻ دي دا جنگ و دروي څنگه ځوانان يې خاوري کړل، دغه دی بيا يې لکه چي شهيدان راوړل.

هغه دی جنازې يې مسجد ته يووړې بيا به يې کومي مندي بوري کړي وي، په دغه حال کي يوه دکلي ملا صاحب او هغه موټروان چي دا پېښه يې په سترگو لېدلې وه او دامرې يې تردې ځايه راوړسول، دسورگل پر مور دخلگو له مينځه را دمخه شو او داسي يې ورته وويل: دسورگل مورې دخدای ﷻ امر قبول کړه، خدای ﷻ درکړی و، خدای ﷻ درڅخه واخيست هغه دی ستا دزوی او دکلي درېيو نورو کسانو جنازې مو مسجد ته راوړې. خدای ﷻ دي يې وبخښي.

دسورگل مسکين دمور يوه چيغه (ناره) ترخوله وختله زنو يې بلگ شروع کړ او ټول بدن يې بې واکه شو، دستي نورو سپين سرو تراوړو ونيوله او پرمخکې يې کښېنوله، يو بل سپين ږيري ورته وويل: دالته کښېنه جنازه ستا دلېدو لپاره دلته راوړي هغه موټروان (ډرېور) چي دغه قصه يې ټوله په سترگو لېدلې وه، داسي يې ويل: زما موټر سهار دده په موټر پسې و، دژړي تر بند چي ور تېر شو دوه موږه (کږلېچ) په ها خوا سرک ښه هوار او سيده دی، پردغه ځای چي دی زما دمخه و، موټر يې نور تېز او چابک کړ، مخامخ يوه غټه لاری موټر پرراغلی، سورگل هم لکه چي له ډبري تېزۍ څخه موټر نه شو کابو کولای، نومخامخ يې په دغه بېنس موټر کي وواهه، دده موټر خو کوچنی و، دهغه موټر تر حصره لاندي شو، موږ چي ورکښته شوو، بس دقيامت ورځ وه، ويني بهېدلې. موږ چي سره راکنبل ټول مړه وو، خدای ﷻ دي يې وبخښي ما به کله-کله سورگل مسکين ته وويل، چي موټر دي سم نه دی زده، په خپله يې مه چلوه، که يې چلوې نو احتياط کوه.

بيا په مسافري کي

د ماښام تر لمانځه وروسته به ځوانان ، سپين ږيري سره راټولېدل ، څوک به لوړ پر دوکانه ناست وه ، چا به لاندي دوکانه چې ته څنگ وهلی و . څوک به بيا د جماعت د پوړيو ته ناست و . که به څوک نه وه راغلي دهغو به پوښتني کېده ، ښې غوري به کېدې ، دکلي بازار نوې او زړې به بيانېدې ، که به له يوې خوا څو سپين ږيري د پخوا زمانې خبرې کولې ، له بلې خوا به بيا چا د سبا لپاره خپل کارونه يادول .

يوه به ويل : سبا زما د اوبو وار دئ ، ته وايې مخکه په مې اوبه سي که به څه پاته سي ؟

هغه بل به ورته ويل : يا وروره ! فکر مه کوه واله ډکه ده ، وایم که نيت پراخه کړې زما لانيم کار د سره کيږي ، وایم چې کاڅتي تېري شوي ، خدای ﷻ پاک دي بيا دا وچکالي نه راولي . سړکال خودالله ج فضل دی بارانونه او ځای - ځای واورې وشوي ، دهغه دي يوڅه اوبه شته .

هغه بل به ورته وويل : بس اوبه به دخدای ﷻ ج خیر کړي سبا په هغه کښته کلي کي واده دی او موږ ټوله کلي ته يې ست کړی دی چې هيري مو نه شي ، بس له هري خوا به مرکه توده وه ، يوازي زرگر لالا و چې ښه عجيبه نوې به يې نه وه اورېدلې څه به يې نه ويل .

کله چې به يې څه عجبه اورېدلې وه په هغه ورځ به په جگه غاړه ناست و ، هر سړی به په پوهېدی چې عجبه يې اورېدلې ده ، نن هم چې جگ ناست و انتظار يې کاوه چې خلگ ټول پوره شي او يو څوک دعجبي خبرې پوښتنه ځيني وکړي او دی خپله عجيبه ورته بيان کړي ، په دغه حال کي تاج گل راوړسېد او پر زرگري لالا په ولاړه رغ وکړ ، شروع په کوه زوروره خلگ دي په انتظار ووژل .

زرگر وويل : نه - نه تاج گل لالا ټوله ژوندي دي ، بس راځه ته مانده وي ، ښه شو چې راغلي . نوې هم عجبه نوې وه .

تاج گل وويل : شروع په کوه چې ددوی تر وخته که دي په متي خلاصه کړه !

زرگر وويل : چې نه مې پرېږدئ نو يې واورئ ما پښين مې يو دوست دکراچي د سفر قصه راته کوله ، تاسي واورېدل ؟ ټول مجلس پر راغ کړه هو - هو قصه کوه ! وامو ورېدل .

زرگر زياته کړه : بس نو ورور ته دي وويل شي ، دغه دوست قصه راته پيل کړه ويل يې : دکراچي د بس ټکټ مې کړی و ، پر خپله چوکی کښېنستم ، ټول بس ډک شو ، په مزل يې شروع وکړه ، ترڅو ساعته مزل وروسته د بس دمخ له

خواڅخه يو سپری راولاړ شو په نصيحت يې شروع وکړه ، بې سده زورور تقرير يې وکړ ، په دغه حال کي د بس د پای له خوا يو بل سپری راولاړ شو ، ويل يې: داڅنگه ښه سپری دی او څنگه ښه خبري يې وکړې زه غواړم ودغه سپري ته لور ورکړم .

نصيحت والا چي دا خبره واورېده ويل يې: نه - نه زه دي لور نه غواړم ، ما دا خبري دخداي ﷺ لپاره وکړې زه دي لور څه کوم ، دلته دلور پلار زاری ورته شروع کړې چي خامخا به زما لور په نکاح اخلي .
وايم ، چي څه سر دي پرله گړځوم دغو نورو مسافرو هم خواستونه ورته وکړل .

نصيحت والا خبره ومنله چي سمه ده زه به دي لور په نکاح کړم ، په دغه حال کي يو بل سپری راولاړ شو ويل يې ، چي له ماسره څه خوږې (متايي) دي دکور لپاره مي رااخيستي دي ، زه بيا داخيرات کوم دا يې ددې دوستۍ شپړيني ، چي دغه دوستي وشوه ، اوس نو په بس کي دمسافرو خورا ساعت تېر دی يو وار نصيحت بيا دوستي او بيا مفته متايي او شپړيني (متايي) وويشل شوه ، هغه دچا خبره چي مفتو شرابو به دچا لاس ودرېږي ، بس خولې شخوند - کيږي څوک په تعجب څوک په خدا دي .
وايم تاته دي وويل شي ښه و چي نه وي راسره ماورته وويل : ولي ياره ته بيا څومره کم نيتی يې ، دبل مفته متايي دي لانه ده راباندي پېرزو ؟

ده راته وويل : په دغو متلو او کنایانو بيا زما سره نه خلاصیږي سمه يې سپينه راته وکړه .

حقداد راته وويل : چي لږ وروسته به دي سر په خلاص شي ، هغه دچا خبره ، چي دخرو خاوند راشي ، دلته زرگر قصه پرېښووه ويل يې : بس دی نوره قصه به بيا بل وخت کوو .

دزرگر نازک طبيعت هرچاته معلوم و ، چي په بنډار (مجلس) کي به دده لپاره چای راتلې ، دده مړۍ (ډوډۍ) به ښه غوړه وه ، بيا نو ده ښه مجلس کاوه او ښه شعر به يې خلاص و ، چي نه چای وي ، نه ډوډۍ نو ځکه يې قصه په نيمايي کي ودروله يا پرېښووله .

تاج گل لالا چي دده ښه طبيعت نيولی و او ترنورو ښه ورسره پوهېدی ، پر رانغ يې کړل ، وروره زرگره قصه مه پرېږده ته خود مجلس مالگه يې ، چي ته پکښي نه يې هغه مجلس لا خوند نه کوي . وايم ، چای به بيا په کوته کي کوو ، دغه يو گلاس اوبه درواخله حلق به په لوند کړې نو به په قصه ښه خوند وکړې ، زرگر چي اوبه وڅښلې ، يو څه دتاج گل دناز خبرو طبيعت ورسم کړی و ، ويل : نه - نه داسي نه ده ما ويل ، ناوخته به وي کوچنيان به کور راته گوري ، ټول مجلس په يوه خوله پريغ کړه وروره زرگره !

قصه کوه ته وايې ناوخته به وي ، وايو چي سهار کيږي لا دي نه پرېږدو .

زرگر لالا قصه پیل کره: نو خبره داده چي حقداد راته وویل: متیایي او خوږې نه وې چي مورږ و خوږلې بلکي دخدای
ﷻ قهر شو ، لږ ساعت وروسته ټول خلگ له موټروان سره نشه او بې سده شوي يو ، دغو درې کسانو چي يو
نصيحت والا ، دويم دلور پلار او درېيم دمتیایي والا ، درې سره ملگري او غله دي ، بيا نو يوه موټروان (ډرپور)
چوکی ته ورغلی دی ، اوبس يې يوې خوا ته درولی دی ، چي څه شيان راسره دي ، پیسې ، گږی ، او نور قيمتي
شيان ، هغه به بې بڼه په بېغمی له مسافرو څخه راټوک کړي وي .

يو وخت چي مورږ په حال کي راغلو گورو چي په هسپتال (روغتون) کي پراته يو ، ډاکتران ستني رالگوي ،
د حکومت سړي شا وخوا راباندي پېره دي ، ته و او مورږ غله يو ، هغو درېيو کسانو مورږ ټول لوت کړون ، چي په ځان
يې لانه کړو پوه .

بس وایم: حقداد راته وویل ، چي دناولده چاشنی به څوک نه خوري ، بيا په مسافری کي .

رحمت الله رحمت

د لراو بر په برېښنايي کتابتون کي پر ليکه اثار

لراو بر کتابتون

• اسلام او مذهب :

- دروژې دالی _____ ډاکټر نثار احمد صمد
- روژه درحمت، برکت او مغفرت میاشت _____ مؤلف: مولوي سيد محبوب شاه ساجد
- د اصحابانو کيسې _____ مولوي عبد الهادي حماد
- د مصطلح الحديث علم په سوال او جواب کښې _____ ليکونکی: شيخ مصطفى العدوي مترجم: محمد عمر بشار
- اړينه پوهه _____ مولوي عبد الهادي حماد
- د برېښنايي کتابتون د اسلام او مذهب د برخي د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ!

• ساينس او تخنيک :

- درنا کړکي (د کمپيوټر زده کړه) _____ عبدالستار فيضي
- سرطان او د چاپيريال راديو اکتيويتي _____ ليکوال: پوهنوال ډاکټر نظر محمد سلطاني
- خدران _____
- د مايکروسافټ آفس پښتو لارښود _____ عبدالستار فيضي
- غواړئ ذهني څيرکتيا مو تمرين کړئ؟ _____ ژباړن: مختار احمد احسان
- د ساينس او تخنيک د برخي د نورو پر ليکه کتابونو لپاره دلته کليک وکړئ!

• سپورټ او روغتيا :

- هغه پياوړي لاري چاري چي اند بنسټه ستا سوله ژوند څخه محو کوي _____ ژباړن: ډاکټر محمد رقيب (فاروقي وردگ)
- د کوجنياو تنفسي سيستم _____ Dr.Hameed Shuja THE PREVALENCE OF HIV/AIDS IN AFGHANISTAN
- د لراو بر و بېلاني د برېښنايي کتابتون د سپورټ او روغتيا د برخي د نورو پر ليکه اثارو لپاره دلته کليک وکړئ!

• **هنر او ادبيات :**

- رايي كيسه وليكو _____ نصير احمد حمدي
- مناجاتونه _____ نور احمد قرانمل
- دهيلو غوتي _____ ويناواله: وحيد "آرينزي"
- د ابراهيم ادهم په پلونو (ناول) _____ ليكوال: عبدالله الهام جمالزي
- منظومي كيسې پښتو لنډۍ او غاړې _____ ليكوال: څارنوال احمد منگل خان

• **د ماشومانو لپاره :**

- كوچنۍ شاهزاده (د ماشومانو لپاره) _____ ډاكټر عبدالباري
- زما سوي (د ماشومانو لپاره) _____ مختار احمد احسان
- فتيال (د ماشومانو لپاره) _____ مختار احمد احسان
- د برېښنايي كتابتون د هنر او ادبياتو د برخې د نورو پرليكه آثارو لپاره دلته كليک وكړئ!

• **تاريخ او سياست :**

- روز شمار واقع افغانستان _____ تهيه او ترتيب: حميد علمي
- شير شاه سوري د افغانانو تر منځ د يووالي هڅونكي _____ ژباړن: استاد قريب الرحمن سعيد
- د ډيورنډ تړون د حقوقو او سياست په تسله كښي _____ ليكوال: ډاكټر رحمت ربې زيركيار
- د تاريخ او سياست د برخې د نورو آثارو لپاره دلته كليک وكړئ!

• **بېلابېل آثار :**

- خونډور خواږه _____ عبدالستار فيضي
- دنۍ اووه عجايبي _____ ژباړن: مختار احمد احسان
- د بېلابېل آثار نومي برخې د نورو پرليكه كتابونو د لوست لپاره دلته كليک وكړئ!

پای

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**